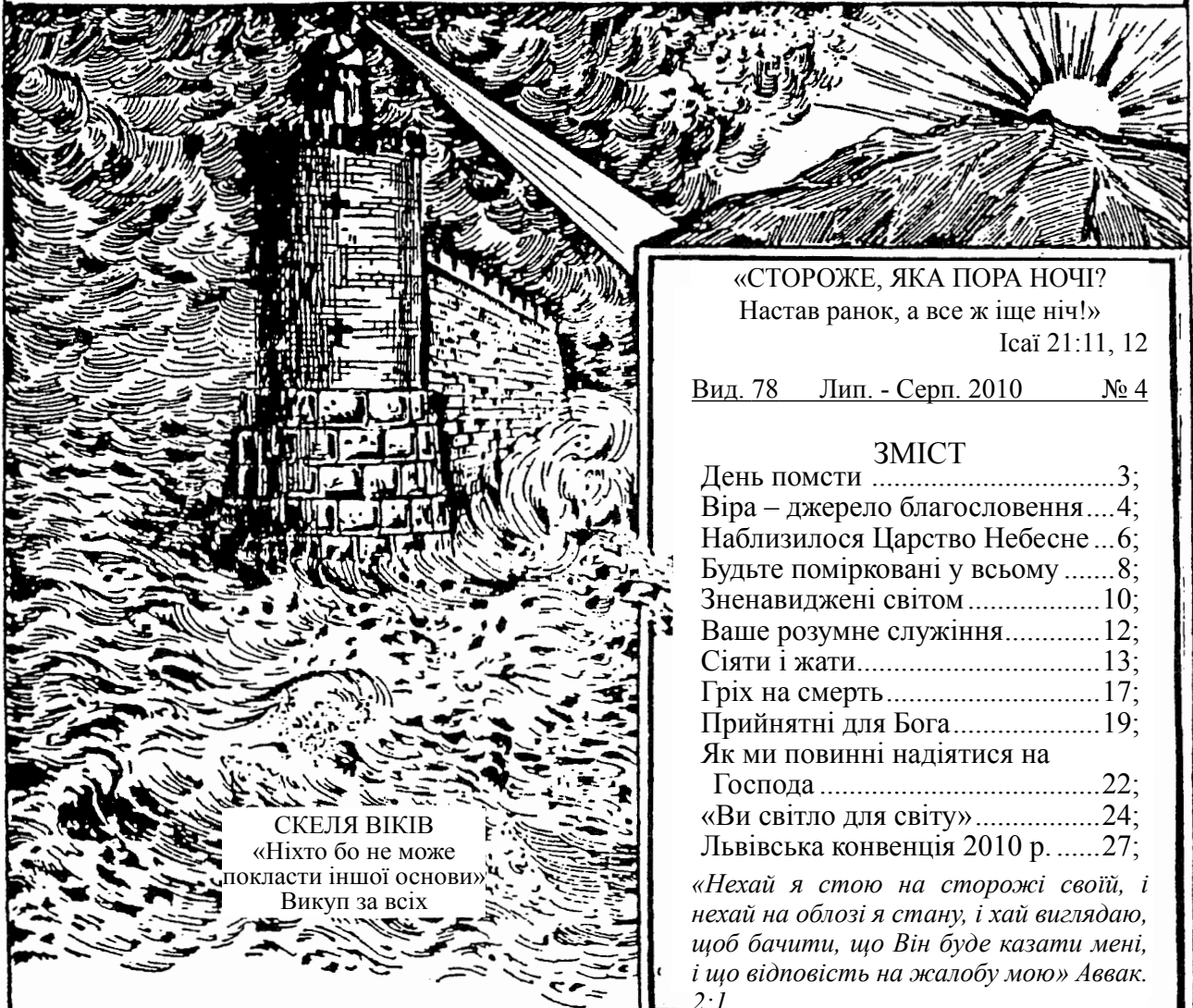


ЗОРІННЯ



НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА



СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 78 Лип. - Серп. 2010 № 4

ЗМІСТ

День помсти	3;
Віра – джерело благословення	4;
Наблизилося Царство Небесне	6;
Будьте помірковані у всьому	8;
Зненавиджені світом	10;
Ваше розумне служіння	12;
Сіяти і жати	13;
Гріх на смерть	17;
Прийнятні для Бога	19;
Як ми повинні надіятися на Господа	22;
«Ви світло для світу»	24;
Львівська конвенція 2010 р.	27;

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушуються... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про радіо- та телевізійні програми, публічні проповіді та літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх створених людьми партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це є виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні й Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос «за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх», є «викупом за всіх», і «часу свого» буде «світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, «бачити Його, як Він є», стати «учасниками Божої Істоти» і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Тит. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

«DAWN OF NEW ERA»
Published every second month by
UKRAINIAN DAWN BIBLE STUDENTS
ASSOCIATION
«ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ»

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті повинні бути переглянуті щонайменше трьома братами, перш ніж вони з'являться на сторінках «Зоріння Нової Доби». Це стосується всіх давніх статей, написаних за часів брата Рассела, а також нових, які мають бути написані в згоді з основними доктринами Святого Письма.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Хочемо повідомити всіх читачів «Зоріння Нової Доби», що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на наступні адреси:

UKRAINIAN DAWN STUDENTS ASSOCIATION
BOX 3511, REDWOOD POST OFFICE
WINNIPEG MANITOBA R2W 3R4 CANADA
та п/с 6890
м. Львів, 79058



ДЕНЬ ПОМСТИ

«Бо день помсти – у серці Моїм, і надійшов рік Мого відкуплення!» «...Бо це буде день помсти Господньої, рік заплати за заколот проти Сіону!» (Іс. 63: 4; 34: 8).

Ось такі слова стосує пророк Ісаїя до пори, яку Даниїл (12: 1) змальовує як «час утиску, якого не було від існування люду»; про яку Малахія (4: 1) говорить: «Бо ось наступає той день, що палає, як піч, і стануть всі пишні та кожен, хто чинить безбожне, соломою...»; про яку апостол Яків (5: 1-6) каже, що тоді багаті будуть плакати та ридати над лихом, що їх спіткає; яку Йоїл (2: 2) змальовує як день хмари та густої імлі; про яку пророк Амос (5: 20) говорить, що «день Господній темнота, а не світло, і хіба він не темний, і сяйва немає у ньому?»; про яку Господь згадує (Мт. 24: 21, 22), як про час «скорботи великої», такої руйнівної за своїм характером, що коли б її не вкорочено, то жодне тіло не уціліло б від її спустошень.

Те, що змальована пророками темрява та день імлі є днем суду людського суспільства та народів – днем відплати народам, – стає очевидним з багатьох віршів. Нехай читач, беручи це до уваги, одночасно пам'ятає про різницю між судом народів і судом окремих осіб. Бо хоча кожен народ складається з осіб, і окремі особи є переважно відповідальні за долю народів, а тому повинні терпіти і справді дуже терплять в нещастях, які спадають на них, проте суд світу, коли йдеться про осіб, буде відмінним від суду, де мова йде про народи.

Як вже було показано, днем особистого суду світу буде Вік Тисячоліття. В той час, під

сприятливими умовами Нової Угоди і запропонованим ясним зрозумінням правди, а також усілякою можливою допомогою та спонуканням до справедливості, всі люди особисто, а не колективно, як народи або інші суспільні формування, будуть на випробуванні, на суді стосовно вічного життя. Суд народів, започаткований тепер, є судом людей в їхньому колективному (релігійному та громадському) становищі. Громадські інституції світу тривалий час мали дозвіл панування і сьогодні, коли «Часи поган» прийшли до свого завершення, вони повинні здати рахунок. Господній суд, попередньо висказаний пророками, говорить, що жодна з них не виявиться гідною повторного дозволу або подальшого життя. Панування, згідно постанови, буде від них забране, і Той, Кому належить це право, візьме Царство, і народи будуть дані Йому в спадок (Єз. 21: 27; Дан. 7: 27; Пс. 2: 8; Об. 2: 26, 27).

Послухайте слів Господа до народів, зібраних перед Ним на суд: «Наблизьтеся, люди, щоб чути, народи ж послухайте! Хай почує земля та все те, що на ній, вселенна й нащадки її! Господній бо гнів на всіх людей, а лютість на все їхнє військо...» «А Господь – ...Цар вічний! Від гніву Його затрясється земля, і не знесуть Його гніву народи». «Дійде гомін до краю землі, бо в Господа пря із народами... Так говорить Господь Саваот: Ось лихо виходить із люду до люду, і буря велика [постійно зростаючі, важкі для вирішення клопоти та сум'яття] пробудиться з кінців землі, – і будуть побиті від Господа в день той від краю землі й аж до краю землі». «Тому то чекайте Мене, – промовляє Господь, – на той

день, коли встану, як свідок, бо право Моє – позбирати народи, згромадити царства, щоб вилити на них Свою лють, увесь жар Свого гніву, бо огнем Моїх заздрощів буде поглинута ціла земля [теперішній суспільний лад]! Бо тоді [опісля] уста чисті народам Я дам, щоб усі вони кликали Ймення Господнє, щоб раменом одним послужити Йому» (Іс. 34: 1, 2; Єр. 10: 10; 25: 31-33; Соф. 3: 8, 9; Лк. 21: 25).

Ми вже показали, що наблизився час, і що події дня Єгови вже сьогодні скупчуються довкола нас. Наступні кілька років неминуче мають надати зрілості елементам, які вже сьогодні орудують в напрямку сподіваного утиску; і, згідно з переконливим пророчим словом, нинішнє покоління стане свідком жахливої кризи і перейде через вирішальний конфлікт.

Звертаючи увагу на цю тему, ми жодним чином не шукаємо простої сенсації і не прагнемо задовольнити звичайну цікавість. Ми також не можемо сподіватись збудити в серцях людей каяття, яке привело б до зміни нинішнього суспільного, політичного і релігійного ладу і запобігло близькому лиху. Надходяче горе є неминуче: в дію введені потужні рушії, і жодна людська сила не може зупинити їхню дію і

їхнє просування до визначеного кінця; отже, наслідки повинні бути такими, які передбачив і провістив Господь. Жодна рука, крім руки Бога, не може зупинити нинішній розвиток біжучих подій; і Його рука не вчинить цього, доки гіркий досвід згаданої сутички не покладе свою печать на серцях людей.

Отже, головна мета цього видання полягає не в тому, щоб просвітити світ, оскільки світ може оцінити лише послідовність подій і не більше, але застерегти, заздалегідь озброїти, потішити, підбадьорити і зміцнити «дім віри», щоб він не потрапив в збентеження, але щоб пробував в повній єдності і згоді навіть з найсуворішими божественними випробуваннями в пору картання світу, з вірою споглядаючи на славетне завершення цього в добірних плодах справедливості та тривалого миру.

День помсти природно пов'язаний з милосердним задумом дозволу його Богом – що виявиться в поваленні теперішнього порядку речей, як приготуванні до неминучого встановлення Божого Царства на землі під владою Христа, Князя Миру.

Дослідження Святого Письма, Том 4, розд I, «День помсти».

ВІРА – ДЖЕРЕЛО БЛАГОСЛОВЕННЯ

Матвія 9: 18-34

Заголовний вірш: «Тому, хто вірує, все можливе» (Мк. 9: 23).

Віра в Бога полягає в тому, щоб вірити Йому на слово – приймати та виявляти віру в Об'явлення Його Характеру та Його Плану стосовно нас самих та інших. Ми повинні зробити чітку різницю між вірою і легковір'ям. Деякі дуже добрі люди роблять помилку, вважаючи, що чим безглуздішим є те, в що вони вірять, тим більшою є їхня віра. Віра не кидає виклик розуму, а вживає його в певних визначених і раціональних межах. Щоб мати віру в Бога, нам треба, перш за все, задовольнити наш розум в тому:

(а) Що існує Бог;

(б) Що Він має надійний характер – є спра-

ведливим, мудрим, могутнім і ласкавим;

(в) Ми повинні розумно переконати себе, що річ, яку ми приймаємо, є посланням, гідним прийняття, – має ознаки правдивості і узгоджується з Божественним Характером. Той, хто не шукає таких доказів в якості основи віри, є просто легковірним – не має повноцінної віри.

Оскільки багато християн ігнорує правильне визначення віри, щирі розуми відсахнулися від християнства, відмовляючись, як вони кажуть нам, від того, щоб вірити в небиллиці. Ми заохочуємо християн до більш ретельного перегляду своєї віри в Бога і в Біблію, щоб, як говорить апостол, ми могли дати «відповідь кожному, хто в нас запитає рахунку про надію

[віру], що в нас» (1 Петр. 3: 15). Це потрібно нам самим, а також тим, кого ми будемо намагатись зацікавити Божим Словом. В світлі, яке зараз сяє на Боже Слово, Божій людині можливо, як це було за днів апостолів, бути «готовою» і здібною «вірно розбирати Слово Правди», показуючи своїм приятелям та ближнім тверду, логічну підставу кожного пункту своєї віри. Ми розуміємо, що це, мабуть, не було можливе протягом темного періоду між першим століттям і теперішнім часом. Знаючи, яким чином поспівчувати багатьом, котрі сумніваються у вірогідності Біблії як натхненого Слова Бога, ми пропонуємо поспілкуватись з ними, маючи певність, що можемо їм допомогти.

Наше нинішнє дослідження ілюструє віру з чотирьох точок зору:

(1) Віра Яіра – батька, в стосунку до своєї доньки;

(2) Віра жінки, яка з власної ініціативи торкнулася краю одежі Господа;

(3) Віра двох сліпих, котрі підбадьорювали один одного;

(4) Віра тих, котрі привели до Господа глухонімого чоловіка, опанованого демоном.

Яір, старший синагоги в Капернаумі, – місті, в якому замешкував наш Господь, – добре знав Ісуса. Він часом кликав Його до читання в сабат (Лк. 4: 16). Попереднього разу він разом з іншими благав Господа про сотникового слугу (Лк. 7: 4). Тепер біда спіткала дім Яіра. Його єдина донька, дванадцяти років, помирала. Учитель в той час був над морем. Серед юрби, що чекала на Нього, був Яір, котрий, як відома, поважана людина, мав право звернутися до Нього перший. Свою віру він показав не тільки проханням, щоб Господь прийшов і уздоровив його доньку, але й своєю поведінкою, коли він уклонився, виражаючи цим пошану, слухняність та віру. Він залишив дочку вмираючою. Але коли він промовляв до Ісуса і просив поспішити, вона вже була мертвою. Ще дорогою до дому прибули посланники, кажучи, що вже надто пізно, бо вона померла. Коли Ісус прийшов, зібралися сусіди, як це було за юдейським звичаєм. Деякі вигравали тужливі мелодії на флейтах; інші

зітхали та лементували. За звичаєм чоловіки з родини та сусідів, почувши про смерть, голосили, а потім зойкали і квилили, входячи до кімнати померлого. Вчитель сказав всім їм вийти, неголосно додавши: «Не вмерло дівча, але спить». Ці слова схожі на те, що було сказано про Лазаря. Дівча було мертвим, якщо говорити звичними людськими словами. Але воно не було мертвим з Божественної точки зору – не згинуло, як це є у випадку смерті тварин. Божий задум від початку полягав в тому, що вирок смерті для людства буде скасований жертвою Відкупителя і, як результат цього, буде воскресіння мертвих – справедливих і несправедливих. З цієї точки зору Святе Письмо говорить про смерть як про сон, з якого прийде славне пробудження на ранок воскресіння – на світанні Тисячолітнього віку. Саме так Авраам та інші з минулого – добрі та погані – є згадані як ті, що заснули, сплять зі своїми батьками і т.п. Саме так Степан, перший християнський мученик, спочив (Дії 7: 60). Очевидно, це не означає, що мертві йдуть спати на небо, чи в чистилище, чи в пекло. Біблія пояснює справу, кажучи: багато тих, котрі сплять в поросі земному, пробудяться (Дан. 12: 2). Як в Адамі всі вмирають, так в Христі всі будуть оживлені (1 Кор. 15: 22). Те, що мало бути для них смертю і вічним припиненням існування, змінилося завдяки жертві Відкупителя і є сном в безпам'ятстві аж до ранку, коли великий Відкупитель скаже до всіх, як сказав до Лазаря: «Вийди!», або як Він це зробив в згаданому випадку, кажучи доньці Яіра: «Таліта, кумі», – «Дівчатко, кажу тобі, встань». Ми маємо запевнення, що остаточно всі, котрі є в своїх гробах, почують голос Сина Людського і повиходять (Ів. 5: 28). По дорозі до дому Яіра одна жінка з юрби, що оточувала Господа, доторкнулася до краю Його одежі з вірою в Його велич та силу і в те, що вона таким чином здобуде благословення. Життєва енергія та сила негайно ввійшли в її тіло, так само як дотик проводом до акумуляторної батареї відразу дасть електричний струм. Наш Господь був повний життєвої енергії. Він був досконалий: не просто вільний від гріха, а вільний від хвороб та стану смерті. Він відчув

втрата життєвих сил і, повернувшись, запитав: «Хто доторкнувся до Моєї одежі?». Бідна жінка злякалася, що вона вкрала благословення, на яке, на її думку, вона не заслуговувала. Але скоро вдячні слова та погляд Учителя її заспокоїли. Ця подія виразно навчає нас, що чудеса нашого Господа виснажували Його життєві сили.

Ось так, від Йордану до Голгофи Він добровільно, радо відгукувався на потреби тих, хто був довкола, – віддавав Своє життя.

Двоє сліпих, зустрівши Ісуса, привітали Його як Месію, обіцяного Царя з роду Давида, підбадьорюючи один одного, і обидва одержали бажане благословення, згідно зі своєю вірою. Перед нами ілюстрація того, яку користь має Церква від спільності для заохочення віри. Підтримуймо один одного в найсвятішій вірі. Будьмо помічниками, а не спотиканням для співпілігримів. Учитель не намагався зціляти всіх людей. Наприклад, при Сілоамському ставку зцілено лише одного чоловіка, хоча там було багато інших. Тож Ісус застеріг тих, чії очі відкрилися, не розголошувати справу. Але вони не змогли. Їхня радість була такою великою. Також скромність Господа спонукала їх ще гучніше вихваляти Його. Так само є з нами – оживленими з мертвих, духовно зціленими, чії очі розуміння були відкриті. Ми не можемо стриматись, щоб не розповідати радісну

вістку та не хвалити Господа (Рим. 1: 12; Дії 4: 20).

Чоловік, якого опанував демон і який стався глухонімым, був в такому жалюгідному стані, що не міг собі допомогти, ані не міг просити Господа про допомогу. Він також не міг чути, що хтось може вигнати демона. Однак Його приятелі виявили віру ради нього. За це Ісус вигнав демона, і чоловік був зцілений. Натовп дивувався, але фарисеїв охопила заздрість. Вони намагались вдавати з себе великих святош, добивались людської пошани і прагнули втримати її, але ця пошана швидко переходила до Ісуса. Отрута заздрості в їхньому розумі так зіпсувала їх, що вони заявили, що Ісус – сатана, Вельзевул, Князь бісів. Навчимося цього уроку і уникаймо заздрості, злоби, ненависті, а замість того наповняймо наші серця духом покори, доброти, терпеливості, любові – і ставаймо щораз більше схожими на нашого Вчителя, зростаючи вірою.

Є віра, що не упаде
Під тиском ворогів;
Вона міцна й не підведе
І у найважчі дні.
Вона без жодних нарікань
Повчальний жезл стерпить,
А в часі горя і страждань
До Господа стримить!

R4588 (1910 p.)

НАБЛИЗИЛОСЯ ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ

Матвія 10: 1-15

*«Ви дармо дістали, дармо й давайте»
(Матвія 10: 8).*

Ісус вже проповідував понад рік, перш ніж Він призначив дванадцять Своїх послідовників бути особливими представниками, посланими Ним, – апостолами. Він посилав їх по двоє скрізь по Юдеї. Вони ще не мали повноважень від Отця. Вони ще не прийняли Святого Духа згори. Це відбулося лише в П'ятидесятницю, приблизно через два роки. Святий Дух ще не був даний, бо Ісус ще не був прославлений (Ів. 7: 39). Завдяки тому, що святий Дух був даний без міри Ісусу під час Його хрищення, Він передав цим апосто-

лам особливі здібності: вони могли зціляти недужих, виганяти демонів і т.п. Але їхньою особливою, першочерговою місією, як і Його місією, не було лише зціляти фізичні недуги. Вони мали звіщати про Ісуса Христа як Царя, довго сподіваного Месію, і мали казати людям, що недалеко час встановлення Його Посередницького Царства, і що це пов'язано з їхнім народом. Згадане послання буде співзвучним із сподіванням всіх юдеїв. Протягом століть вони чекали виконання Божої обітниці, даної Авраамові, що через них будуть благословенні всі племена землі. Чудеса Ісуса та апостолів мали повернути увагу до проповіді «Набли-

зилось Царство Небесне!» (Мт. 3: 2). Це послання, разом з посланням Івана Христителя, як можна було сподіватися, мало збудити всіх «справді ізраїльтян» і звернути їхню увагу на Ісуса, Царя. Також їм була дана особлива пересторога, що їхнє послання не є для поган, ані навіть для їхніх сусідів, котрі були поміссю, званою самарянами. Виключно істинні юдеї були покликані приготувати своє серце та розум, щоб стати учасниками в Царстві та його славі. Їхнє послання було лише до «овечок загинулих дому Ізраїлевого» (вірш 6).

З собою вони не мали брати в дорогу жодної провізії: ані грошей, ані зайвого одягу. Їм слід було засвоїти урок повної залежності від Учителя, Котрий їх вислав. Вони не мали бути жebraками, що ходять від дому до дому. Навпаки, вони мали усвідомлювати гідність своєї місії та служби для Бога, як посланники Месії, і в кожному селі треба було випитати про найбільш достойних, найбільш святих людей, бо, власне, такі люди – багаті чи бідні – мали особливо зацікавитися їхнім посланням. Ті, хто прийняв їхнє послання, мали з радістю приймати їх як представників Царя, Чие Царство вони звіщали. Їхній постій в кожному місці мав бути постоем гостей, доки вони не будуть готові піти в інше місце. Входячи до дому, вони мали шанобливо привітатись з господарем, повідомляючи його про ціль свого звернення. Якщо їх приймали привітно, щиро, їхнє благословення мало позостатись на цьому домі. В іншому випадку вони не мали втрачати своєї довіри та спокою, але йти далі і шукати когось більш вартого цього послання і їх самих, як його представників. Хто приймав їх, той мав отримати благословення. Хто відкидав їх та їхнє послання, той втрачав великий привілей.

ЄВАНГЕЛІЄ ЦАРСТВА

Багато-хто вельми здивований, чому нашому Господу і апостолам слід було звіщати, що наблизилось Царство Небес, якщо на ділі воно ще не прийшло, і за вказівкою Господа його послідовники далі моляться: «...Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі». Зрозуміння цього дає

ключ, щоб оцінити більшість тих речей в Біблії, які зараз сприймаються помилково. Отож, ми повинні представити деякі подробиці справи.

Понад шістнадцять століть Ізраїль чекав виконання Божої обітниці, за якою він стане таким великим, що через нього Божественне благословення пошириться на кожен народ. Наш Господь через апостолів виявив, що настав Божий час виконати всі Його обітниці, дані юдейському народу, – якщо вони готові до них. Щоб бути готовими, вони мають бути святим народом. Щоб їх навчити і приготувати, століттями раніше через Мойсея їм дано Угоду Закону. І ось, буквально перед приходом Ісуса, Іван Христитель проголосив їм віднову, покаяння, повернення до згоди з Законом, щоб бути готовими прийняти Месію. Хоча вони як народ, були найбільш релігійною нацією в тогочасному світі, проте лише кілька з них були «справді ізраїльтянами» – повністю посвяченими Богу в своєму серці, повністю в згоді з принципами святості. В результаті, весь народ не був готовий до Божої праці; лише невеликий залишок з-посеред нього виявився святим і прийняв послання. При завершенні Ісусового служіння гідними виявилися лише близько п'ятисот осіб, тоді як натовп волав, «Розіпни його!», а безбожний Пилат перепитував: «Чому? Яке зло він зробив?». Судячи зі всього, Ізраїль не був готовий, щоб Бог ужив його для благословення інших народів.

Бог знав це наперед і через пророків звістив, що лише залишок виявиться гідним. До народу в цілому наш Господь сказав: «Від вас Царство Боже відійметься, і дасться народові, що плоди його буде приносити» (Мт. 21: 43). Тож за п'ять днів до Свого розп'яття наш Господь сказав їм: «Ось ваш дім залишається порожній для вас! Говорю бо Я вам: Відтепер ви Мене не побачите, аж поки не скажете: Благословенний, Хто йде у Господнє Ім'я!» (Мт. 23: 38, 39).

Привілеї та можливості Царства, запропоновані спочатку природному Ізраїлю, перейшли до Духовного Ізраїлю, чие існування почалося в П'ятидесятницю. Всі «справді ізраїльтяни» з тілесного дому отримали привілей статися членами духовного дому, –

отримали зачаття святим Духом і прийняття в Тіло Христа, яке є Церква. Про цю Церкву св. Петро каже: «Але ви вибраний рід, священство царське, народ святий» (1 Петр. 2: 9).

Після того, як були вибрані юдеї, гідні місця в Духовному Ізраїлі, номінальний Ізраїль був відкинений від Божественної милості аж до завершення Духовного Ізраїлю, коли, як обіцяє Бог, Його милість вернеться до нього (Рим. 11: 25, 26). Водночас, через вірних Господніх членів, прийшло запрошення до кожного народу, шукаючи тих, котрі мають духа відданості Богу, духа «справді ізраїльтян». Усі вони є прийняті разом з юдеями як члени того ж Царства. Довкола цих Духовних Ізраїльтян зібралась усяка всячина, і ми бачимо зовнішнє, номінальне тіло, церкву, яка нараховує мільйони. Але ми бачимо також справжнє тіло, Церкву, розкидану серед них.

Як в кінці Юдейського віку Ісус прийшов переглянути їх і встановити Своє Царство – якщо б виявилось достатньо гідних – так само Він робитиме в кінці цього Євангельського віку. Він прийде до Духовного Ізраїлю шукати святих. Святе Письмо від початку до кінця – від П'ятидесятниці до завершення цього віку – дає запевнення, що неодмінно знайдеться достатнє число святих, які становитимуть вибрану Церкву Христа, котру Бог призначив бути Царицею та Співспадкоємицею в Тисячолітньому Царстві, яке буде встановлене в той час і почне працю благословення світу. Після вивищення духовного Царства Бога, як запевняє Біблія в Римлян 11: 25-32, Божа милість повернеться до природного Ізраїлю, і він буде першим народом, який отримає благословення під час нового стану справ, що запанує в той час. Через тих з народу, які бу-

дуть в згоді з Богом, благословення поширяться на кожен інший народ.

«ЛЕГШЕ БУДЕ СОДОМУ»

Содомляни були вкрай неморальні; однак, на думку Учителя, вони були менш зіпсовані, ніж ті, котрі, почувши Євангеліє, знехтували ним. Цей принцип можна застосувати до багатьох людей та міст сьогодення і до Капернаума. Учитель стверджує, що коли великий Тисячолітній Вік, по-іншому названий Днем Суду, дасть можливість всьому світу бути на випробуванні вічного життя та вічної смерті, содомлянам буде легше, ніж багатьом іншим. В міру того, як хтось приходить до знання Христа, він стає відповідальним. Смерть Христа гарантує Адаму та всім з його роду повну нагоду спасіння – не більше і не менше. Переважна більшість людей померла в язичницькій темряві без будь-якої подібної можливості, натомість багато-хто в християнських землях знехтував цією нагодою, як це зробили люди Капернаума. Всі повинні бути приведені до повного знання своїх привілеїв у Христі, а всі відступники будуть знищені (Дії 3: 23; 1 Тим. 2: 4; Мт. 20: 28).

Нам треба бути послідовниками Ісуса та апостолів – йти їхніми слідами відданості і, тим самим, чинити наше покликання та вибрання певним, щоб мати частку з Месією в Його Царстві, яке протягом Тисячоліття благословлятиме Ізраїль і всі племена землі на основі системи нагород та покарань, названих судами. Святе Письмо виразно каже нам, що ізраїльтяни та содомляни матимуть частку в цій праці відновлення – реституції (Єз. 16: 50-55; Дії 3: 19-21).

R4593 (1910 p.)

БУДЬТЕ ПОМІРКОВАНІ У ВСЬОМУ

Притчі 23: 29-35

«Кінець його буде кусати, як гад, і вжалить, немов та гадюка».

Хоча не можна казати, що Біблія наказує повністю стримуватися від п'яних напоїв, можна ствердити, що скрізь від Буття до Об'явлення вона осуджує п'янство та звертає

нашу увагу на його розпусні наслідки, шкідливі як фізично, так і духовно. На нашу думку кліматичні умови в осередках цивілізації та нервові напруження сьогодення зробили ці лиха зловживання спиртним просто страхітними. Наведені факти повністю виправдовують нас,

як послідовників Ісуса та апостолів, йти ще далі і наполягати на абсолютній відмові від усіх алкогольних напоїв. Особливі обставини та умови вимагають особливого підходу.

Наприклад, коли Адамові діти були майже досконалыми вони могли побратися між собою і справді так робили, хоча жодна така річ не була б розумною і аж ніяк не була б виправданою тепер, коли велика деградація нашого роду через спадковість так спотворила нашу природу через деякі наші слабості, що навіть для двоюрідних братів та сестер було б небезпечним побратися з огляду на розумові відхилення їхнього потомства. Іншими словами, обставини змінюють правила. Безперечно, протягом майже вісімнадцяти століть в деяких відношеннях відбулися великі зміни, і найбільш розумні та шляхетні з-посеред людства практично погоджуються, що в наші дні вживання алкогольних напоїв є, щонайменше, безглуздим та надзвичайно шкідливим заняттям. Вони становлять загрозу для тих, в кого сильний характер, і є жахливою, невідпорною спокусою для слабких, котрі мали б отримати підтримку з боку сильних, щоб зносити власні тягарі успадкованих слабостей. Масштаби злочинів та гріха, які прямо чи посередньо пов'язані з впливом алкоголю, повинні змусити всіх добрих людей з жахом зупинитися перед цим і вжити свій вплив, щоб цьому протистояти. При цьому ми не засуджуємо тих усіх, котрі більшою чи меншою мірою потрапили в течію злочинності та гріха, породжену алкоголем. Безперечно, серед тих, хто виробляє та розповсюджує ці напої, а також серед тих, хто тримає їх в гуральнях та броварнях, є особи шляхетного розуму, котрі хотіли б радше робити добро, аніж зло. Розмірковуючи якимось особливим чином, який нам не зовсім зрозумілий, вони перекладають відповідальність з власних плечей на плечі своїх немічних братів та сестер з числа людського роду. Напевно, що в основі всієї цієї торгівлі лежать гроші. Апостол каже: «Бо корінь усього лихого то грошолобство».

ОБРАЗ П'ЯНИЦІ

В нашій нинішній лекції мудрець Соло-

мон дає нам образ п'яниці: червоні очі; лихо; сльози; сварки; нарікання. Він радить: «Не дивись на вино, як воно рум'яніє, як виблискує в келиху й рівенько ллється, кінець його буде кусати, як гад, і вжалить, немов та гадюка». Може здатися, що існує якийсь шарм або зачарування, що супроводжує алкогольне збудження, яке поволі виснажує сили та прудко поневолеє слабовільного. Мудрець пов'язує демонську владу спиртного з його близнюком – тілесним потягом та повсюдною розпустою, кажучи: «Пантруватимуть очі твої на чужі жінки, і серце твоє говоритиме дуροщі». Він додає: «І ти будеш, як той, хто лежить у середині моря [як плаваючі рештки розбитого судна], й як той, хто лежить на щогловім верху» – в небезпеці неминучого знищення. Він описує стан тих, котрі сп'яніли до нестями. Вони не усвідомлюють свого жалюгідного стану і відчують найбільшу насолоду від такого безпам'ятства, і коли приходить похмілля від п'янки, їхнім бажанням є знову потрапити в збудження. Ось так, поступово зникаються окови рабства найбільш згубної звички, і людська гідність поступово потрапляє в залежність, а земні мрії, не кажучи вже про небесні, поринають в п'їтьму.

В Святому Письмі написано: «п'яниці... Царства Божого не успадкують», – жоден п'яниця не може сподіватися бути членом Тіла Христа, вибраної Церкви. Дяка Богу, що це більше не означає для нас його повної погібелі, хоча означає величезну втрату. Ми ніколи не повинні забувати, що особа, раз будши п'яницею і виплутавшись з цього жалюгідного стану, більше не бажатиме ставати ним. Пам'ятаймо, що лише «переможцям» є обіцяна частка в Його Тисячолітньому Престолі та Царстві. Хто втрачає панування над своїм тілом до такої міри, що стає п'яницею, жодним чином не є переможцем і не є відповідним в даний час для співспадкоємства з Христом. Президент Сполучених Штатів свого часу висказався так: «Людині, яка активно зайнята корисною працею, яка хоче мати в своєму розпорядженні все те найкраще, що є в ній, я хочу з усією переконливістю, яка є в мені, порадити і наполягти: – Полишіть спиртне, – зовсім! Хто

випивас, той добровільно позбавляє себе подальших перспектив. Особисто я не хочу так ризикувати. Я не п'ю».

Коли м-р Тафт казав ці слова, він був Секретарем Військового Відомства і напевно не вважав себе непридатним для вищого становища через повну відмову від спиртного. Генерал Фредерік Д. Грант, відомий противник спиртного, казав: «Пияцтво – найбільше прокляття християнства, бо практично всі злочини

та нещастя є його наслідком. Дев'яносто п'ять відсотків – і я думаю, не менше, – дезертирства і випадків беззаконня в Армії є наслідком пияцтва. Ще інше лихо – випивати в іншій формі. Чи хтось чув про доми розпусти без осіб легкої поведінки, або сумнівні заклади без бар-стійки? Можете сказати молоді, що генерал Грант не п'є і краплі спиртного – вже вісімнадцять років, – бо він боїться його пити».

R4600 (1910 p.)

ЗНЕНАВИДЖЕНІ СВІТОМ

«Не дивуйтеся, браття мої, коли світ вас ненавидить!»; «Знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас» (1 Івана 3: 13; Івана 15: 18).

Великий Учитель, здається, показує, що ненависть, проявлена до нас, буде такого ж виду, що й ненависть, проявлена до Нього. Дивлячись на пережите Ним, бачимо, що Він був зненавиджений переважно найбільш знаними особами, найбільш впливовими серед народу. Особливо Його ненавиділи книжники; але фарисеї, первосвященики та садукеї також Його ненавиділи. З часом їхня ненависть поширилась на простолюду. Нижчі класи завжди є ведені вищими; менші фарисеї – більшими; менші садукеї – більшими і т.д. Мабуть, простолюди не міг дати розбірливу відповідь, чому він ненавидить Господа. Приймаючи пояснення своїх провідників, вони гадали, що Він є шахраєм і самозванцем, тому вони ненавиділи Його як такого. В міру того, як вони поважали своїх провідників, вони були схильні не поважати тих, кого провідники не поважали.

Так само сьогодні. Ми можемо простежити мотиви, які стоять за ненавистю до Господнього народу. Жодна провідна особа не вважає себе поганою. Отже, існує загальна тенденція з боку всіх виправдовувати себе (з політичних та релігійних міркувань), вважаючи, що вони керуються благородними почуттями – чи як прихильники, чи як ініціатори вищих ідеалів. Але ми бачимо лицемірство, яке проявляється шляхом брехні та діяльності тих, хто ненавидить Господній народ без причини. Отож, коли Правда сягає когось, в кого неправда та пиха існують в суміші зі світською релігією, Правда стає докором для нього. Коли апостоли подорожували з одного місця в інше, про

них казали: «Ті, що світ сколотили, і сюди ось вони поприходили!» (Дії 17: 6).

Думки Ісуса настільки глибокі і так торкаються серця, що все, що не є в згоді з ними, у порівнянні здається неважливим. Тому багато тих, котрі були вчителями релігії, вважають (через ненависть і заздрість), що вони повинні намагатися придушити, очорнити, опорочити те, що правдиве. Але ці вчителі знаходяться на випробуванні; вони перевіряються. Та, принаймні для Господа, їхнє лицемірство є очевидне – незважаючи на те, чи інші є зведені, чи ні. Тому сьогодні, як і за днів Господа, «темрява ненавидить світло».

«УСІ, ХТО ХОЧЕ ЖИТИ ПОБОЖНО У ХРИСТІ ІСУСІ, БУДУТЬ ПЕРЕСЛІДУВАНІ»

Як пояснив наш Господь, темрява гріха та неправди є в прямому антагонізмі до світла Правди. Остаточо, коли Його народ здвигне світло – «Отак їхнє світло нехай світить... щоб... прославляли Отця вашого, що на небі», Котрий покликав їх «із темряви до дивного світла Свого», – наслідком для темного світу буде пробудження опозиції, протистояння, щоб наполохати і позбавити спокою тих, хто симпатизує темряві. Остаточо ті, хто любить темряву, хто любить зло, хто любить гріх в різних його формах, зненавидять світло і не йтимуть до світла, а публічно або приховано будуть протистояти дітям світла, тим, хто просвітився, хто є носієм світла. І навіть ті, хто вибрався з непроглядної п'їтьми морального опоганення до свого роду напівтемряви цивілізованої реформації та моральної реформи, не можуть стерпіти яскравого, про-

никаючого світла істинного Євангелія. Вони в значній мірі віддають перевагу темряві (Ів. 3: 20).

Внаслідок конфлікту між світлом і темрявою наш Господь постраждав від рук тих, котрі вважали себе дітьми світла, дітьми Бога, і мали, принаймні, трохи світла. За власним бажанням з нашого Господа не знущались ані римський управитель, ані римські воїни, бо вони були настільки сліпі, що не могли оцінити світло, яке Він випромінював. Його переслідувачами були ті, хто мав трохи світла, але ненавидів сяєво великого Світла, що сяяло на них.

Схоже впродовж всього Євангельського віку тих, хто був палаючим та яскравим світлом в світі, ненавиділи і переслідували перш за все (і майже виключно) люди, в котрих було трохи світла, але чиє світло було темрявою в порівнянні з великим світлом святого Духа, яке сяяло на Господніх повністю посвячених і через них. Ось так виконалося свідчення нашого Господа: «Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас»; «Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані» (Ів. 15: 18; 1 Ів. 3: 13; 2 Тим. 3: 12). Господні послідовники в теперішньому часі покликані зазнати переслідувань в ім'я праведності – не тому, що це розумно або правильно, а тому, що Господь, бажаючи випробувати, перевірити і відшліфувати Свій народ, готовий дозволити запанувати злим, ворожим впливам, щоб з'явилися переслідування та протистояння Його «членам», щоб це послужило Його справі приготування Вибраних до майбутньої праці служіння. Таким чином, переслідувачі Тіла, так само як переслідувачі Голови, співпрацюють для виконання Божественного Плану чином, про який вони мало підозрюють.

«НЕ ДИВУЙТЕСЬ, БРАТТЯ МОЇ, КОЛИ СВІТ ВАС НЕНАВИДИТЬ!»

Коли Господні послідовники займають тверде становище на захист Правди та праведності, як робив їхній Вождь, наслідки є такі самі. Сатана стає їхнім непримиренним противником; він пильнуватиме, щоб вони страждали, щоб існувало протистояння не лише з його боку,

але й з боку світу, який у великій мірі різним чином перебуває під впливом його духа. Зайнявши таке становище, Господній народ не повинен дивуватися, що світ його ненавидить і наговорює усяке лихе слово на нього фальшиво, заради Христа. Чим відоміші вони є, як у випадку Господа, тим лютішими будуть нападки на них, тим зацікавленішим буде противник, щоб їх здолати.

Думка, що сатана протистоїть нам, що ми змагаємось не лише з тілом і кров'ю, але й з початками, владами та піднебесними духами злоти (Еф. 6: 12), була б приголомшливою для нас, коли б ми, з іншого боку, не усвідомлювали, що таким рішучим відстоюванням Правди та праведності ми здобуємо велику підтримку та допомогу з боку інших невидимих сил. З моменту нашої рішучої протидії спокусі та твердому відстоюванню Господа та Його справи ми стаємо сильнішими в Господі та силі Його могутності. Пам'ятаймо, що «більший той, хто за нас, ніж той, хто проти нас» (Мт. 5: 11; Еф. 6: 12; 1 Ів. 4: 4).

Основне протистояння Господу приходило з боку релігійних провідників та визнаючих віри. Єднання світських і напіврелігійних людей інколи буває повним, як у випадку союзу церкви та держави в інших країнах. В інших випадках воно є неповним, як в цій країні, де церква та держава не є цілком об'єднані. Однак політики прагнуть підтримки тих, хто тримається релігії і хто її підтримує. Ті, в свою чергу, чваняться своїм політичним впливом та намагаються використати цей вплив на власну користь або, як вони кажуть, для «добра справи». А там, де немає прямого союзу між церквою та державою, існує певна підтримка, непрямий союз. Політики прагнуть мати підтримку моральних та релігійних провідників спільноти та ін. Ось так, шляхом зближення, сильні цього світу – релігійні та світські – підтримують один одного. Їхні інтереси співпадають. Тому на Господа та на всіх, котрі є Його «членами» та послідовниками, дивитимуться несхвально, їх будуть ненавидіти та переслідувати, тому що представлення Правди робить явним різні помилки та фальш, які суперечать Божественним критеріям.

ВАШЕ РОЗУМНЕ СЛУЖІННЯ

«...І чого пожадає від тебе Господь, нічого, а тільки чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно» (Михея 6: 8).

Хто може знайти похибку в цих вимогах? Хто може сказати, що, встановлюючи такий критерій для Своїх створінь, Всемогутній вимагав занадто багато? З іншого боку, чи могли б ми уявляти собі справедливого і люблячого Небесного Отця, Котрий вимагає менше, ніж тут обумовлено. Божий закон, по-різному формульований, завжди звертається до одного і того ж. Його викладення, дане юдеям на горі Сінай, втілене в Декалозі, є аналогічним цьому виразу, а також відповідає тому, що представляв великий Учитель, кажучи: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю... і свого ближнього, як самого себе».

Багато з нас, погодившись зі св. Павлом, що Божественний Закон – святий, справедливий і добрий, були здивовані, виявивши: тому, що наш розум схвалює від всього серця, ми не в змозі коритися – в повній мірі. Три з половиною тисячі років юдеї намагалися виконувати Божественний Закон, маючи обітницю вічного життя за його виконання, але ніхто з них не був у стані здобути цю нагороду. Коли вони, – як народ, усвідомлять свою неспроможність (не раніше), вони будуть готові прийняти з рук Бога, як вільний дар через Відкупителя, прощення своїх порушень Божественного Закону. І тоді, під їхньою Новою Угодою (Єр. 31: 31; Євр. 8: 8-13), вони будуть мати підтримку Месії, щоб здобути назад ту досконалість розуму та тіла, а також «нове серце», які дозволять їм бути слухняними кожній подробиці Божественного Закону, який всі ми вважаємо в своєму розумі справедливим та істинним, але якому, внаслідок спадковості, не здатні досконало коритися в тілі.

Благословення, яке незабаром прийде до природного Ізраїлю під Царством Месії та Новою Угодою, поширяться через них, як природне насіння Авраама, на кожен народ, плем'я та мову – згідно з обітницею, даною Аврааму.

Дещо відмінна, хоча й подібна, милість

тепер, задалегідь, є дана малому класові, зібраному з юдеїв та язичників і відомому зі Святого Письма як «Церква Первороджених, імена котрих написані на небі». Вони – раніше від інших – усвідомлюють свою неспроможність виконувати Божественний Закон, вірою тримаються заслуги Відкупителя і все, що в них є, посвячують через Нього для Бога. У Відкупителі вони прийняті Отцем; Він бачить намагання їхнього серця в напрямку праведності, натомість їхня плоть та їхні недоліки не зараховуються, сприймаються як мертві і є компенсовані заслугою Відкупителя. По-біблійному вони є названі членами Великого Пророка, Священника, Царя і Посередника між Богом та людьми. Зміст нашого вірша отримає завершення, коли всі вірні, як члени Месії, «маленька черідка», стануться співспадкоємцями з Ним, як «Наречена, Дружина Агнця».

АНАЛІЗУЮЧИ НАШУ ТЕМУ

Можна продемонструвати правдивість вищесказаного: Що означає поступати справедливо? Це щось більше, ніж просто завищувати ціну нашому сусідові за товари, які він придбав для нас. Це щось більше, ніж уникати шахрайства при обміні. Поводитись справедливо означає виявляти справедливість в стосунках між слугою та паном, між хазяйкою та служницею, між покупцем та продавцем: тобто робити іншим те, що ми хотіли б, аби вони робили нам. Це означає суворе дотримання Золотого Правил, представленого Великим Учителем.

Застосовувати цей принцип справедливості до наших слів означає, що ми не повинні говорити лихе ані про приятеля, ані про ворога; що ми не повинні навіть вигадувати лихе. Це означає: не потрібно говорити того, що є правдою, але що могло б завдати кривди нашому ближньому, висловлюватися про нього зневажливо і принижувати його в очах інших. Це означає, що ми повинні любити нашого ближнього та його справи так, як любимо наші власні, і – повинні захищати його інтереси та пильнувати так само дбайливо, як власні.

Справедливість, щоб вона могла проявитися в наших словах та вчинках, повинна бути

в нашому серці, в нашому розумі. «Як людина думає, такою вона і є». Якщо хтось думає недобррозичливо, неприязно, несправедливо, йому неможливо буде завжди уникати недобррозичливих, несправедливих, позбавлених любові слів та вчинків. «Чим серце наповнене, те говорять уста». Отже, з цього виникає, що поступати справедливо означає бути абсолютно праведним в думці, слові, поведінці. А на це ніхто з нас не здатний. Найближчими до цього є досконалі, тобто справедливі, наміри серця, бо власне це обіцяли всі, котрі сталися послідовниками Господа Ісуса Христа. Їхні намагання і добрі наміри є прийняті Отцем. Що стосується світу, потрібні будуть довгі роки допомоги, щоб підняти людей зі слабостей та недоліків плоті і привести до стану, де їхні думки, слова та вчинки будуть абсолютно справедливими і відповідними Золотому Правилу. Здобуття цього означатиме позбавлення всіх недоліків плоті і повернення шляхом повної реституції до образу та подоби Бога, втрачених в Адамі.

ЛЮБИТИ МИЛОСЕРДЯ

Всі вважають милосердя надзвичайно потрібною, надзвичайно бажаною якістю. Всі усвідомлюють власну потребу в Божественному милосерді. Всі повинні знати, що – згідно з Божественним задумом, лише ті, котрі виявляють милосердя іншим, самі отримують милосердя з Господніх рук. Однак багато-хто, розуміючи все це і намагаючись чинити милосердя, насправді його не любить. Такі радше воліють помсти, і їх підштовхують до милосердя лише існуючі закони, громадська думка та Боже Слово. Час від часу про це свідчать випадки самосуду. Збирається натовп, щоб накласти покарання, радий нагоді відсунути убік милосердя і показати так звану справедливість. Серед такого натовпу трапляється багато осіб, винних в такому ж великому злочині, як той, над ким вчинено самосуд. «О, послідовність,

який ти скарб!»

ХОДИТИ ПОКІРНО З БОГОМ

Через незрозумілу примхливість нашої зіпсованої природи, найбільш здібні та охочі виконувати перші дві вимоги схильні бути найбільшими порушниками третьої вимоги. Одним словом, справедливі та милосердні дуже схильні до того, щоб виявляти пихатого духа, почуття вищості над своїми ближніми, що заважає їм покірно ходити з Богом. Найбільш покірні перед Всевишнім, здебільшого, ті, хто мав великі гріхи та великі недоліки, які допомогли їм упокоритися. Так було дозволено, щоб у великого апостола, св. Павла, позосталася якась міра зорової недостаті як нагадування про час, коли він переслідував Христа – «Церкву, що вона Його Тіло», – як нагадування того, що благодать Бога знайшла його по дорозі в Дамаск, і що без Божественного втручання він залишився б безнадійно сліпим.

Апостол згадує цю ваду очей, як колючку в тілі, посланника сатани, якому дозволено бити його. Безсумнівно, Господь відмовився забрати це терпіння, щоб воно надалі тримало апостола достатньо покірним, щоб він належно піклувався про велику справу, яку Бог мав для нього для виконання, щоб при цьому він не надимався зі шкодою для себе. Божественне послання звучало так: «Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі». Усвідомлюючи важливість цього, апостол вигукнув: «Отож, краще я буду хвалитись своїми немочами, щоб сила Христова вселилася в мене».

Так само весь Божий народ може, усвідомлюючи власну неспроможність жити згідно з цими Божественними вимогами, радіти Божественним задумом, що Божа благодать є достатньою для нього, коли він бачить, визнає і ненавидить власні вади, натомість оцінює, шукає і приймає Його милосердя.

R4820 (1911 p.)

СІЯТИ І ЖАТИ

«Не обманюйтеся... Бо хто сіє для власного тіла свого, той від тіла тління пожне. А хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне» (Галат 6: 7-8).

«Щось сіяти» – мається на увазі щось насаджувати з наміром досягти розвитку, тобто результату. За якийсь час приходять жнива. Всі наші думки, всі наші вчинки мають

вплив на майбутній характер. Мало-помалу утворюється характер. Хто сіє сьогодні, той жатиме завтра. Якщо наші думки, наша увага звернені на земні речі, наслідком стане більший розвиток в земному напрямку, але якщо наші думки та увага звернені на небесні речі, розвиток буде в духовному напрямку.

Сіяти тілу, дбати про тілесні речі – означає задовольняти бажання тіла, дбати про речі, яких прагне наша грішна природа. Якщо їм піддатися, ці жадання ставатимуться щораз міцнішими. Помилково вважати, як це роблять деякі, що помірковане догодження тілу є слушним. Кожне догодження грішній плоті лише посилює тваринні пристрасті. Хто продовжує поступатися цим пристрастям, той остаточно погне тління, смерть – Другу Смерть. Хто дбає про духовні речі, той звертається почуттями до речей вгорі, а не до речей на землі. Хто намагається розвиватися в духовному напрямку, той матиме духовні досягнення. У відповідний час такі пожнуть характер на подобу Господа і стануться копією дорогого Божого Сина, більш та більш освячені Правдою. Їм обіцяно дар вічного життя.

Слова нашого вірша звернені до Церкви, отже, вони стосуються тих, котрі «над жертвою склали заповіта» з Господом. Якщо вони живуть по тілу, то помруть, як каже апостол, бо вони вже відмовились від своїх людських життєвих прав. Якщо ж наполегливими зусиллями вони намагаються віддавати своє життя і розвивати нове життя шляхом умертвляння плоті, віддаючи її на смерть, намагаючись перемагати успадковані слабості, вони незабаром позбудуться усіх перешкод і зодягнуться в нове тіло. Тоді вони будуть схожі на Господа.

МАЛО ХТО УСВІДОМЛЮЄ ОСОБИСТУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ХАРАКТЕР

Порівняно мало хто усвідомлює наскільки ми формуємо власний характер, до якої міри наш розум, наші почуття є садом, в якому ми можемо сіяти чи то терня і колючки гріха, чи просто моральні та практичні якості, як відповідники корисних овочів, або ж насінини, що родять запашні та миловидні квіти та плоди, які особливим чином символізують небесні та духовні благодаті. Що людина сіє, те вона жатиме, – незалежно чи вона сіє

тілу чи духу. Отже, хто шукає небесні речі, співспадкоємство в Царстві і т.д., той повинен насаджувати, утверджувати в своєму розумі, в своїх почуттях ті якості та благодаті, які Господь вважає суттєвими для розвитку характеру, який «вчинить нас достойними участі в спадщині святих у світлі» (Кол. 1: 12).

Таким чином, відповідальність за успіх або невдачу в здобутті нагороди Отець кладе на всіх тих, кого Він покликає цим «високим покликом», цим «небесним покликом», і хто приймає цей поклик і вступає під ним в угоду. Через Своє слово Він говорить їм про їхні природні слабості та недоліки і показує, яким чином Він подбав про повне відшкодування, урівноваження їхніх недоліків в заслугі та жертві Відкупителя. Він звертає також їхню увагу на те, якими є плоди та благодаті Духа, які вони зобов'язані мати, принаймні в серці, якщо б хотіли бути співспадкоємцями з Христом. Також у житті Відкупителя і в Його вченнях Він показує їм зразок, який повинні наслідувати всі, хто мав би досягти того ж славного становища і мав би бути Його співспадкоємцем.

На цю річ ми могли б дивитись лише з точки зору відповідальності, яку вона покладає на нас, і відчувати лише благоговійний страх. Та, мабуть, ми повинні дивитись на неї з точки зору Божественної благодаті і думати про те, який блаженний привілей нам даний: – переіменитись відновою нашого розуму, щоб нам краще знати та більше намагатись виконувати добру, слушну та досконалу Божу волю. На додаток до цього всього, Бог представив нам найвеличнішу нагороду, яку тільки можна собі уявити, лише за виконання того, що є нашим обов'язком і нашою розумною службою, – виконання того, що принесе нам найвищу міру радості та миру, окрім майбутньої нагороди (2 Петр. 1: 3, 4).

НАМ СЛІД ПОСТІЙНО НАСАДЖУВАТИ ДОБРЕ НАСІННЯ І ВИПОЛЮВАТИ ПОГАНЕ

Всіх людей природно ваблять земні речі, навіть якщо під час панування зла ці земні речі є зіпсовані і в багатьох відношеннях огидні для тих, хто навчився любити праведність та ненавидіти беззаконня. Проте спотворені та

зіпсовані земні речі далі сильно ваблять до себе. Мов бур'яни, земні почуття та прагнення виростають самі з насіння, яке невідомо звідки взялося. Отож християни, які хотіли б берегти своє серце в Божій любові, повинні не тільки постійно насаджувати добре насіння, покладатися своїми почуттями на небесні речі, але також повинні виривати з корінням бур'яни земних бажань та принад.

Наше нове життя не є явне всім, ані навіть всі обставини не є явні декому. Про це апостол веде мову, коли каже: «Життя ваше сховане в Бозі з Христом». Це – життя нових бажань, нових намірів, нових сподівань, які світ не може ані бачити, ані повністю оцінити, хоча він спостерігає ті чи інші зовнішні прояви цього нового життя в нашій щоденній поведінці. Навіть «брати», можливо, нездатні оцінити поступ нового життя в нас, і ми самі інколи можемо бути стурбовані тим, чи достатньо швидким та міцним є наше зростання. Можливо, потрібно глянути назад на тижні чи місяці, або й на роки, щоб визначити однозначно, що це справді є зростання. Отже, наше нове життя, представлене нашими намаганнями наслідувати волю Христа, є сховане в Христі і в Отці.

В згоді з цією думкою апостол в одному місці каже, що ні світ, ні брати не були в змозі судити його, – що лише Господь, Котрий міг читати серце і знати всі обставини, випробування та слабості, проти яких доводилось боротися, міг належним чином його судити. Він навіть каже: «Бо я й сам не суджу себе» (1 Кор. 4: 3). Чудова думка: не судити ані тих, котрі кажуть, що вони поведуться сумлінно як діти Господа, ані навіть не судити себе, якщо ми щиро намагаємось виконувати Господню волю. Ми повинні просто йти вперед день за днем і робити все від нас залежне, щоб культивувати небесні благодаті і служити нашому Вчителю, полишаючи всі наслідки Господу. Він дбає про нас, і доки наші надії, цілі та життєві наміри зосереджені на небесних речах і наше життя сховане з Христом в Бозі, ми не потребуємо боятися жодного лиха, теперішнього чи майбутнього, бо Господь пробуватиме з нами, буде благословити нас і утримуватиме нас від падіння, аж остаточно Він представить нас Небесному Отцю бездоганними та позбавле-

ними недоліків.

РОЗДЯГНУТИСЯ І ЗОДЯГНУТИСЯ

Переходячи до детального розгляду змін, які проходять в тих, хто повністю посвятився Господу, апостол перераховує деякі зміни в нахилах, яких слід добиватися і яких, наскільки це можливо, слід досягти. Тобто, треба позбутися: злоби, гніву, роздратування, лихослів'я, брудної мови та фальші в усякому вигляді (Кол. 3: 8, 9). На перший погляд може здатися, що про потребу такого виправлення життя не варто згадувати, оскільки погані риси є цілком непристойні та протилежні кожному істинному християнському принципу; однак, – вивчаючи справу ретельно, ми бачимо, що апостол насправді вніс до свого переліку майже всі слабості тіла, які оточують тих, котрі сталися «Новими Створіннями в Христі».

Навряд чи є щось більш поширеним серед християн, аніж злість. Скільки є таких, котрі назвалися ім'ям Христа, але плекають злісні або ж, щонайменше, невдячні думки про інших, котрі ховають злобу, дозволяючи їй час від часу мати вплив на їхню поведінку! Скільки є таких, котрі потурають лихослів'ю, тобто недобррозичливим словам (перекладеним тут як блюзнірство)! Часто це робиться таким чином, щоб звести не тільки слухача, але й того, хто говорить, стосовно істинних намірів його ганебних, невдячних слів про інших.

Коли б вдалося уникнути всіх поганих та брудних слів, яким чудовим був би світ! Кожен християнин повинен зважати на те, щоб відтепер кожне слово, яке виходить з його вуст, приносило благодать слухачам, щоб це були слова, які творитимуть лише добро і будуватимуть. Зрештою, варто мати не лише добрі наміри в серці, але й виражати ці добрі наміри правдиво один до одного, без обману, без лицемірства. Але щоб серце було гідне повної довіри, воно має бути дуже чистим, повним любові, інакше це створюватиме постійні клопоти. Коли б позбавлені любові, благородства та вдячності серця, повні злих підозрінь, злоби, ненависті та колотнечі, висказалися відверто, то це б у величезній мірі примножило горе в світі. Тому апостол радить, перш за все, очищати серце, а потім радить загальну неупередженість.

Тепер, коли ми маємо перед собою думку про єдність та рівноправність тих, хто був прийнятий в Тіло Христа, апостол звертає нашу увагу на необхідність не лише скинути з себе злі нахили нашої зіпсованої плоті, але й одягнути, культивувати різні благодаті Духа, показані як приклад в нашому Главі, Христі Ісусі (Кол. 3: 12-14).

Він виділяє такі з них: (1) Співчутливе ставлення; почуття великодушності та благородства серця до всіх і до всього: – до святих, до своїх сусідів, друзів та родичів, до своїх ворогів і до німих створінь. Вдаючись до подробиць, він далі показує, що це означає (2) доброзичливість до всіх; (3) покірний розум на противагу хвалькуватості, зарозумілості та зухвальству; (4) скромність, тобто лагідну вдачу; (5) довготерпіння, тобто терпеливе зношення помилок та вад інших. Це означає, що ми повинні зносити своєрідність темпераменту, вдачі інших, щиро прощаючи один одному, якщо б знайшлася причина для образи, навчаючись при цьому виправляти самого себе, якщо ми бачимо відображення власних недоліків в інших. Мірило такої поведінки ми знаходимо у ставленні Господа до нас, бо Він неодмінно є добрим, люб'язним, терплячим та вибачливим.

ЦІ ПЕРЕСТОРОГИ ЗВЕРНЕНІ ЛИШЕ ДО ЦЕРКВИ

Апостол доводить до відома «святих та улюблених», тобто вибраних, факт, що він не намагається реформувати світ в цьому напрямку, а лише хоче переміни тих, котрі ввійшли в особливу угоду з Господом. Кожен, хто вступив в угоду з Господом і хто сподівається вчинити «міцним своє покликання та вибання» для членства в прославленій Церкві, не тільки буде намагатися культивувати ці плоди Духа в своєму житті, але й допомагатиме культивувати ці ж самі плоди (як для цього трапиться нагода) в своїх християнських приятелях та сусідах; і понад усе буде намагатися здійснювати такий добрий вплив на свою сім'ю, щоб його діти – так само, як вони отримують від батьків природне життя і потрібні вказівки і починають своє життя – могли також, якщо це можливо, отримати від нього старт в новому житті, потрібні вказівки

і розумовий багаж.

Але апостол, як мовне знаряддя Святого Духа, є старанним наставником. Він не тільки каже нам, які ганебні речі скинути з себе і в які благодаті одягнутися, але, бачачи Господнє Тіло, зодягнене в ці якості серця: співчуття, ввічливість, покору, смирення, терпеливу витривалість, стриманість і прощення; він додає: «А над усім тим зодягніться в любов, що вона союз досконалості». Любов, отже, зображена як «пояс», який підперізує і тримає разом складки одягу Христової праведності з її різними благодатями. Іншими словами, апостол хоче, щоб ми зрозуміли, що стриманість, смирення, терпеливість тощо повинні бути справою не лише чемності або зовнішньої поведінки. Скільки б цих якостей в них не було на початку, ті, хто одягає їх, не будуть вдосконалені в серці, ані не будуть придатні для Царства, доки не досягнуть стану, де ці різні благодаті їхньої волі, тобто намірів, не будуть прив'язані до них узами любові – любові до Господа, любові до праведності, любові до «братів» та співчутливої любові до всього стогнучого створіння. Любов – це воістину «союз досконалості», це сам Дух Господа.

ЧИ МИ МОЖЕМО ОБМАНУТИСЯ В ЦЬОМУ?

В нашому вірші апостол говорить: «Не обманюйте себе». Природно виникає запитання: Чи є небезпека для нас не знати, кому ми сіємо – духу чи тілу? Відповідаємо, що існує небезпека помилитися в цьому напрямку. Святе Письмо показує, що плоть є дуже хитрою; що природний розум облудний понад усе і безнадійно зіпсований, і що новий розум потребує постійно пильнувати, щоб не потрапити в пастку старої природи. Якщо хтось живе по тілу, то може сподіватися, що він поже не відповідно. Хоча інші можуть обманюватися, Бог не може бути осміяний нашою удаваною службою Йому та Його Правді, якщо ми внутрішньо живемо по плоті. Якщо ми сіємо кукурудзу, то жатимемо кукурудзу; якщо ми сіємо пшеницю, то жатимемо пшеницю. В усіх справах нашого життя ми або зміцнюємо стару природу, яка, як ми погодилися, має бути знищена, або пильнуємо, щоб умертвляти та вбивати вчинки плоті, щоб нам процвітати як

Новим Створінням.

Ми «сіємо для тіла» кожного разу, коли дозволяємо тілесним, самолюбним, несправедливим, нечестивим прагненням плоті запанувати в нашому серці та житті. Кожне таке сіяння пришвидшує кінець шляху, яким є смерть – Друга Смерть. І навпаки, кожне сіяння Духу, кожна протидія бажанням плоті,

які звернені до самолюбства і т.д., кожне уживання нового розуму, нової волі в напрямку того, що чисте, шляхетне, добре, правдиве і духовне, є сіянням Духу, яке, якщо його продовжувати, остаточно дасть можливість досягнути Господні ласкаві обітниці та приготування – вічне життя і Царство.

R4828 (1911 p.)

ГРІХ НА СМЕРТЬ

Людський розум з його різними властивостями дуже схожий на законодавчий орган. Голосування, тобто прийняття рішення цим органом, є його волею. Отож, голосування, або прийняття рішення нашим розумом є волею. Раніше, коли ми не знали нічого кращого, ми голосували за гріх. Але коли прийшло світло, ми вже голосували не розумом тіла, а розумом Христа і вирішили в собі, особисто, що ми будемо Новими Створіннями, керованими новим розумом. Якщо ми кажемо, що стара воля помре, коли прийде воля Христа, то вважаємо також за потрібне сказати, що коли ми повертаємось знову до «старих та вбогих стихій», стара воля оживає, піднімається з мертвих.

Що це за вплив, який оживляє стару волю? Це міркування про речі плоті. Якщо ми живемо за тілом, ми помремо як Нові Створіння (Рим. 8: 13). Ми потакаємо волі тіла тоді, коли дозволяємо тілесним бажанням, від яких ми відмовились, відреклись, від яких звільнились, знову стати панівним, контролюючим впливом для нашого розуму. Отож новий розум є мертвим, а старий розум (воля) ожив, коли ми намагаємось виконувати волю тіла, а не волю Господа, коли думаємо про земні речі, а не про небесні і т.д.

Нове Створіння, зачате Святим Духом – у випадку всіх тих, хто ще не перейшов «за завісу», – має лише плотське тіло, організм, в якому воно діє. Це тіло спочатку не є повністю під контролем нової волі. Обов'язок нової волі – керувати тілом і приводити його до повного підкорення, до смерті. Після здобуття перемоги Нове Створіння отримає нове тіло, яке Бог задумав для нього. Але своєю опозицією до гріха Нове Створіння демонструє свою відданість Богу, свою згоду з праведністю. Бог

судить це Нове Створіння не по тілу, але згідно з волею. Якщо б тіло здобуло перемогу над новою волею і сталося падіння, це не означає, що нова воля перестала існувати – вона просто не була на осторозі.

В такому випадку Господь з часом міг би присудити, що нова воля не буде заслуговувати на найвищі почесті, бо вона не змогла втримати тіло підвладним і не змогла жертвувати тілесні інтереси. Якщо триматися цього хибного шляху далі, то нова воля настільки ослабне, а тіло – настільки стане сильним, що прийде поступове відмирання нової волі, і вона перестане існувати остаточно. Апостол Іван, говорячи про це, каже, що Нові Створіння повинні оберігатися, щоб «лукавий їх не торкався» (1 Ів. 5: 18). Ще він каже: «Кожен, хто родився від Бога, ... не може грішити», доки Боже «насіння» пробуває в ньому. Іншими словами, доки розум (воля) є повністю підвладний Божественній волі, він не може добровільно, свідомо, навмисно робити те, що суперечить Божественній волі, так само, як особа не може йти на північ і на південь одночасно.

ЧЕРЕЗ НЕСТАЧУ ЗНАННЯ І Т.П. НОВЕ СТВОРІННЯ ЯКИЙСЬ ЧАС МОЖЕ БУТИ БЕЗДІЯЛЬНИМ

Віriamo, що є випадки, коли особи, зачаті Святим Духом, полишили запал та слухняність новій волі через нестачу духовного живлення, нестачу знання, нестачу оцінювання всього того, що зміцнює нову природу та «будує... найсвятішу... віру». Інколи так стається через неуцтво, забобони, які ведуть до втрати запалу. Так могло трапитися і тоді, коли нова воля не була ані мертвою, ані не поступилася цілковито плоті, як це могло б здатися. Отож доки нова воля чинила поступки і дозволяла старій волі йти своїм шляхом, така поведінка

заслужувала на докір, як наслідок нестачі духовного живлення, про що вже згадувалося. Такі особи змогли навернутися шляхом кращого розуміння Божого Слова, більшого знання, і, як відомо, сталися дуже шляхетними християнами, навіть якщо новий розум деякий час був бездіяльним. Апостол перестерігає нас проти такого стану, кажучи: «вмертвляю й неволю я тіло своє», «не кидаймо збору свого», «будуйте себе найсвятішою вашою вірою» (1 Кор. 9: 27; Євр. 10: 25; Юди 20).

Коли хтось, раз зачатий Святим Духом, добровільно, свідомо обрав жити старим життям в гріху, тоді «насіння», яким він був зачатий, згубилося, і він стався тим, кого апостол згадує як «двічі померлого, викоріненого» (Юди 12), під осудом Другої Смерті, за котрого вже не буде жодної жертви за гріх (Євр. 10: 26). Коли ми вперше представили себе Богу і були прийняті через заслугу Христа, Бог визнав нову волю. Така особа була зачата Святим Духом. Старе минуло і все сталося новим. Її тіло не було новим, але вона мала нову волю, нову мету. Коли б згодом вона добровільно полишила служити Господеві і добровільно, свідомо та з наміром сталася слугою гріха, її шлях свідчив би про те, що її нова воля померла, а її стара воля повернулася до життя і здобула владу.

НОВА ВОЛЯ НЕ МОЖЕ ГРІШИТИ, ДОКИ ВОНА ЗАЛИШАЄТЬСЯ НОВОЮ ВОЛЕЮ

Ось так, гублячи Божественну волю і добровільно приймаючи знову волю плоті, Нове Створіння може вчинити гріх на смерть. Це зовсім не означає, що нова воля, яка є завжди в згоді з Богом, може грішити. Якщо воля грішить, то вона перестала бути новою волею. Якщо хтось ніколи не відвертається добровільно від Бога, він ніколи не вчинить гріх на смерть. Отож втратити «насіння» прагнення (духа) робити те, що подобається Богу, було б кроком, яким особа переходить від стану життя до стану смерті. Ніколи досі ми ще не мали нового життя в його повноті. Але ми можемо втратити духа, новий розум. Якщо ми втратимо духа, розум, ми втратимо все.

Як існував конкретний момент, в якому Господь прийняв нас, і ми були зачаті Святим

Духом, так і в справі Другої Смерті повинен існувати конкретний момент, коли це стається. Схожим чином, коли ми вивчаємо Господню волю, то поступово наближаємось до тієї миті, коли ми представляємо наше тіло живою жертвою. І як це було поступовою справою, так, можемо припустити, поступовим буде і регрес, полишення Господа. Раптова відмова від Господа здається малоймовірною, і вона не відповідала б твердженню Святого Письма. Відступ є зворотнім процесом, полишенням живого Бога і нашої угоди з Ним. Це може бути, перш за все, поступове відхилення від обітів, через які ми вчинили угоду жертви з Господом. Все це може накопичуватися, аж стане непокорю Богу, навмисним та добровільним гріхом.

Спотикання є однією справою, а добровільний гріх – іншою. Праведна людина може спіткнутися багато разів, однак піднятися. Ми, духовні, можемо навернути такого, пам'ятаючи про себе, щоб ми самі не спокусилися (Гал. 6: 1). Про такі спотикання, однак, не згадується як про «гріх на смерть». Стан Другої Смерті, згідно з Писанням, як ми розуміємо, означає повну поступку з боку такої особи, повну відмову Господа від неї і дорогу до повного, безнадійного знищення, від якого вже не буде жодного воскресіння. Але ніхто не може потрапити в цей стан, не покинувши свідомо і добровільно Господа, не прийнявши покарання з метою бути приведеним назад, та обмежень, щоб не потрапити в цей стан.

ПІСЛЯ ЗАЧАТТЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ ПРАЦЯ ТРАНСФОРМУВАННЯ ХАРАКТЕРУ

Наше зачаття як Нових Створінь відбувається в той час, коли ми повністю посвячуємо наше життя Господу та приймаємо заслугу Христа, потрібну для того, щоб прикрити наші вади. Прийняття Богом цього посвячення є виявлене в наданні Святого Духа, про яке в Святому Письмі говориться як про зачаття Святим Духом. Після цього зачаття йде наступна праця – відновлення розуму: «Перемініться відною вашим розумом, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, добро, приємність та досконалість» (Еф. 4: 23). Апостол не звертався ані до світу, ані до грішників, ані до кого-небудь іншого, окрім братів. Хоча воля цих братів вже відновлена,

проте залишається ще одна річ, – привести кожну думку до згоди з волею Бога в Христі. Ми повинні пояснити собі, по-перше, в чому полягає добра воля Бога, тобто в чому полягає Його воля стосовно наслідування нами праведності і т.д.; далі, що має повне схвалення в Нього; і, по-третє, в чому полягає Його досконала воля (Рим. 12: 1, 2). Цей поступовий розвиток має відбуватися в духовно зачатих; і лише ті, котрі сягають найвищого рівня, будуть членами класу Нареченої, вдосконаленого в Першому Воскресінні, – «Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священиками Бога й Христа і царюватимуть з Ним тисячу років» (Об. 20: 6).

Не треба думати, що поведінка одного могла б відправити іншого на Другу Смерть без його участі. Ніхто не може втрутитися, щоб відокремити нас від Бога. Апостол запитує: «Хто нас розлучить від любови Христової?» (Рим. 8: 35). Проте будь-який наш вплив може бути вжитий або ж для підтримки, або для того, щоб завдати кривди іншому. Якщо можливо, старайтесь жити так, щоб не тільки допомагати іншим, але й не шкодити їм. Ніщо в прикладі іншого не могло б дати нам вічного життя, але вчинки та приклад можуть стати допомогою іншому; і якщо ми можемо бути помічними один для одного, то можемо також

приносити шкоду.

ЧИ МОЖЕ НАШ ПРИКЛАД ЗАПРОВАДИТИ ІНШОГО НА ДРУГУ СМЕРТЬ?

Отже, виникає питання, яким чином приклад брата міг би змусити іншого так спіткнутись, щоб він міг піти на Другу смерть? Відповідаємо, що коли б хтось так вплинув на іншого, що зламав би його сумління, тоді той почав би скочуватись вниз, і це відвело б його від праведності. На початку така річ могла б бути незначною, але незабаром вона б завела у гріх. Ми повинні так пильнувати наші вчинки та слова, щоб сумління інших ставалося сильнішим та більш чутливим. Ми повинні намагатися, наскільки це можливо, допомагати їм правильним чином.

Апостол каже, що наша свобода може стати каменем спотикання для слабких: «Коли бо хто бачить тебе, маючого знання, як ти в ідолоській божниці сидиш за столом, чи ж сумління його, будши слабе, не буде спонукає не їсти ідолоські жертви?» (1 Кор. 8: 10). Ось так, ненавмисне, ми могли б не лише знівечити те добре, що можна зробити, але й завдати збитків, самі про це не здогадуючись. Якщо язик може проклинати людей і славити Бога (Як. 3: 9), то якими пильними повинні бути ми, щоб говорити речі, які будуть допомагати та піднімати, а не руйнувати та шкодити!

R4830 (1911 p.)

ПРИЙНЯТІ ДЛЯ БОГА

«Нехай будуть із волі Твоєї слова моїх уст, а думки мого серця перед лицем Твоїм, Господи, скеле моя й мій Спасителю!» (Псалом 19: 15).

Яким вартісним в очах розумної людини є добре збалансований, повний самовладання та дисципліни характер! І навпаки, яким бридким є недисциплінований та некерований, самолюбний, несправедливий, невдячний та насильницький характер! Природно, що один викликає в нас почуття насолоди та захоплення, а другий – болю. І якщо таке признание чеснот і відроза до того, що вони відсутні, існує серед людей, котрі втратили більшу частину первісного образу Бога, то яке гостре відчуття мають вони викликати в чистого і святого Бога!

Люди в світі, які особисто не пізнали Бога, особливо не задумуються, як вони виглядають в Його очах. Та з якою дбайливістю повинні ті, хто любить Його, і хто цінує Його схвальний відгук, пристосувати свою поведінку до Його чистого та святого розуму! Справді, всі, котрі є «зачаті знову», попри свої недоліки та вади внаслідок успадкованих слабостей, є прийнятні для Бога через Христа, одежа праведності Котрого повністю вкриває їх. Але міра того, наскільки вони прийнятні для Бога, навіть через Христа, сягає лише того, наскільки вони – скориставшись з приписаної Ним праведності – наполегливо намагаються справді досягти критерію досконалості. Так роблячи, вони виявляють своє істинне оцінювання Божественної милості.

Яке замішання та досада охоплять того, хто у розпалі насилля або під час несправедливої чи негідної афери, недостойної його гідності або його визнання, несподівано, зі здивуванням зіткнеться лицем до лиця з добрим приятелем шляхетного та морального характеру! А очі Такого завжди дивляться на нас. І коли ми проганяємо цю думку геть зі свого розуму або недооцінюємо те, як Господь дивиться на нас і що думає про нас, ми можемо дозволити собі, щоб грішні пристрасті деградованої природи підняли бунт.

«ЧИМ ДОДЕРЖИТЬ ЮНАК У ЧИСТОТІ СВОЮ СТЕЖКУ?»

Усвідомлюючи занепад старої природи, як часто повинна згадана молитва псалмиста перебувати в розумі Божих посвячених дітей! Але як, запитає хтось, можна здійснити це важке завдання, підкорити притаманну комусь розбещеність? Для одного може бути важко, особливо за нестерпних обставин, контролювати запальну або насильницьку вдачу, для іншого – загнуждувати балакучий язик, насамперед, коли обставини життя в якійсь мірі одягають на очі кольорові окуляри. Лише гляньте на цей почет успадкованих вад, про які кожна справжня Божа дитина розуміє і знає, що вона зобов'язана з ними боротися, якщо вона хоче бути прийнятною для Бога! Думки нашого серця не є явні нашим ближнім, доки ми не виразимо їх словами або вчинками. Проте найпотаємніші думки та наміри серця є відкриті та явні Богу. Яка потіха для щиросердих!

Псалмист повторює своє запитання, кажучи: «Чим додержить юнак у чистоті свою стежку?», а потім відповідає: «Як держатиметься Твоїх слів!» Тоді він формулює нам висновок: «Про накази Твої розмовлятиму я і на стежки Твої буду дивитись. Я буду радіти Твоїми постановами, слова Твого не забуду!» (Пс 119: 9, 15, 16). Ось таємниця чистого та шляхетного життя, прийнятного для Бога. Його можна досягти не лише молитвами та праведними постановами, але й старанною, сумлінною пильністю, систематичними та дбайливими зусиллями самовдосконалення, уважністю і завзятістю у виконанні поганих думок. Одночасно треба дбайливо та постійно виховува-

ти чисті, доброзичливі та шляхетні думки, вивираючи в зародку бур'яни порочності, перш ніж вони вродять свій ранній врожай грішних слів та вчинків.

Але цю увагу, турботу треба прикладати не згідно з недосконалим мірилом нашого власного бачення, а згідно з Божим Словом. Критерій, яким ми міряємо наше життя, веде до зовсім різних висновків.

Псалмист пропонує нам цей критерій, кажучи: «Господній Закон досконалий, він зміцнює душу. [Тобто якщо ми будемо пильнувати наші дороги відповідно до Божого Закону, це спровадить нас цілковито зі стежки гріха на стежку праведності]. Свідчення [повчання] Господа певне, воно недосвідченого [покірного, тямущого] умудряє [виразно показуючи йому дороги праведності]. Справедливі [непомильні засади праведності] Господні накази [декрети, постанови та вказівки], бо серце [слухняних] вони звеселяють. Заповідь Господа чиста, вона очі просвітлює. Страх Господа чистий [не просто мислений, раболіпний страх, але шляхетна боязнь, породжена любов'ю, – боязнь втратити Його праведне схвалення], він навіки стоїть. Присуди Господа правда, вони справедливі всі разом, дорожчі вони [Закон та свідцтво Господа] понад золото і понад безліч щирого золота, і солодші за мед і за сік щільниковий».

«І ВІД СВАВІЛЬЦІВ [СВАВІЛЬНИХ ГРІХІВ] СВОГО РАБА ЗАХОВАЙ»

«Раб Твій у них бережкий [щодо небезпек на шляху та пасток противника, а також щодо всього зумисного, що могло б знеохотити або перешкоджати його зростанню в благодаті], а в дотриманні їх – нагорода велика. А помилки хто [вживаючи лише свої власні, схильні до помилок судження, без мірила Божого Закону] зрозуміє [зможе правильно розсудити себе]?»

Коли ми, розсуджуючи себе на основі цього мірила, виявляємо власні недоліки та жалкуємо з їх приводу, пам'ятаймо молитву псалмиста: «Від таємних очисти Ти мене», – доповнюючи наші зусилля нашими молитвами (Пс. 19: 8-13).

Але є ще інша частина цієї молитви, яку Господь вклав до наших вуст. Вона звучить: «І від свавільців [свавільних гріхів] свого раба за-

ховай, нехай не панують вони надо мною, тоді непорочним я буду і від провини великої буду очищений». Гляньмо, що ж це за вид гріхів – свавільні гріхи. Бути свавільним означає вважати за звичайне робити щось без дозволу або підстави. Отже, свавільним гріхом було б вважати або обстоювати як правду щось, що Бог не виявив, або ж перекручувати те, що Він виявив. Твердити або уперто підтримувати як частину Божого Плану будь-яке вчення, ґрунтуючись лише на ненадійних людських міркуваннях та без Божественного повноваження, було б, отже, свавільним гріхом.

До цього виду гріхів належить гріх тих, хто зводить наклеп на Божественний характер, зухвало навчаючи богохульного вчення про вічні муки, не маючи на це підстав з Святого Письма та прямо заперечуючи йому. Є ще багато інших гріхів, які в більшій або меншій мірі носять той самий характер. Але слова тут, мабуть, відносяться безпосередньо до якогось окремо взятого огріху, в який є небезпека потрапити – «тоді... від провини великої буду очищений». Очевидно, тут апостол також мав на увазі гріх на смерть (1 Ів. 5: 16; Євр. 6: 4-6; 10: 26-31). Таким гріхом було б твердження, що любов Бога приносить нам спасіння, але при цьому свідоме заперечення, що це відбулося визначеним через Нього шляхом – через дорогоцінну кров Христа, пролиту для нашого відкуплення.

«БЛАЖЕН МУЖ, ЩО... В ЗАКОНІ ГОСПОДНІМ ЙОГО НАСОЛОДА»

Що ж, молімося і намагаймося триматися якомога далі від свавільних гріхів – гріхів гордості, тобто пихатого свавілля, що не підпорядковується покірно волі Бога! Улюблені, вважаймо навіть на найменші прояви пихи та свавілля або бажання бути розумнішим від того, що написано, або вважати незаперечним те, що Бог виразно не обіцяв. І «тоді», якщо ми пильнуємо і боремось з самим зародком цієї пихи та гордовитого духа, який неминуче віщує падіння, ми «від провини великої будемо очищені».

«Блажен муж, що... в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує! І він буде як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід

своєчасно, і що листя не в'яне його, і все, що він чинить, щаститься йому!» (Пс. 1: 1-3). Якщо Боже Слово стається темою наших постійних роздумів, його принципи хутко будуть засвоєні і стануть частиною складу нашого розуму, роблячи наш характер більш красивим і привабливим для Бога та наших ближніх. Згідно зі звичкою розуму промовлятимуть також вчинки нашого життя.

Очищене джерело даватиме ще чистішу воду і нестиме відсвіження та підбадьорення всім, хто приходить до нього. Воно зробить доми більш щасливими, а чоловіків, жінок, дітей – ще кращими. Воно пом'якшить настрої, зробить спокійнішим голос і шляхетнішою – мову, виховає звички, облагородить почуття і надасть їм чарівної витонченості навіть в буденних справах. Воно запровадить принцип любові і усуне неузгодженість самолюбства. Ось так воно зробить дім райським куточком, де кожна чеснота та кожна благодать матимуть достатньо можливості для поширення та росту.

Воно не лише сприятливо вплине на особисте та домашнє життя, але й увійде в господарські справи, і чесні стосунки стануть характерними для всіх ділових відносин. Ось так Богу буде віддана честь тими, хто носить Його ім'я і відбиток Його блаженного Духа.

Хоча неможливо досягти висот досконалості, доки ми ще маємо ці недосконалі тіла, однак кожна Божа дитина повинна мати відчутний і постійний зріст в благодаті, а кожен пройдений крок повинен вважатися лише щаблем до вищих здобутків. Якщо немає відчутного зростання на подобу Бога, або ж якщо є обернена тенденція, або апатичний застій, це – причина для тривоги.

Тому тримаймо постійно перед нашими очима модель, яку Господь Ісус дав нам за наш взірець, – модель довершеного виконання волі Бога, в якому весь Закон був виконаний бездоганно. Йдімо Його слідами праведності та самопожертви настільки уважно, наскільки на це може нам дозволити повна міра люблячого запалу, вірності та відданості Богу, і ми здобудемо благословенне відчуття Божественного схвалення тепер і славну нагороду Божественної милості у властивому часі.

ЯК МИ ПОВИННІ НАДІЯТИСЯ НА ГОСПОДА

«Надійся на Господа, будь сильний, і хай буде міцне твоє серце» (Псалом 27: 14).

Вираз «надіятися на Господа» означає не стільки робити послугу Господові, скільки чекати на Господа, чекати перед Його лицем, дивитися яка Його воля для нас. Ми не вважаємо, що тут йдеться про прислугування Господу, як слуга чекає на свого пана, але про терпляче спостереження, аж ми дізнаємось, що ж Господь бажає Собі, щоб ми робили. Кожна Божа дитина сподівається бути веденою Ним, а не бігти перед Ним, при цьому не здогадуючись, яка Господня мета для неї. «Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки», – ось рада мудреця (Пр. 3: 5, 6). Багато Божих дітей зробили помилку в цьому напрямку.

Доручивши Господу свої дороги, ми повинні йти вперед лише тоді, коли Він веде нас. Якщо ми не є певні щодо Його волі, не робимо нічого у великому поспіху, не намагаємось керувати собою, але доручимо справу Господу в щирій молитві з проханням, щоб в нас не було власної волі і власного шляху, але щоб ми були ведені лише Його волею. Тоді чекаймо і спостерігаймо за вказівкою Його провидіння, і йдімо туди, куди, на нашу думку, Він веде, залишивши Йому наслідки. Ми не повинні прямувати за власним вибором, без доказів, що це Божа воля. Інколи нас можуть запитати: «Ти збираєшся йти цим шляхом чи тамтим? Ти збираєшся йти туди чи сюди?» Наша поведінка і наша відповідь, якщо ми виразно не збагнули Господню волю в цій справі, має бути: «Я ще повністю не вирішив. Я гляну в Слово Господа, щоб побачити, як Його вказівки можуть бути застосовані в цьому випадку». Або ж: «Я дивлюся і намагаюсь побачити, на що Господне провидіння мені, можливо, звертає увагу, і молюся в цій справі, щоб бути правильно веденим». Поет виразив правильну думку так:

«Боюся я торкатися того,

Що так багато тягне за собою».

Хто надіється на Господа, тому, мабуть, не завжди ведеться найкраще, на перший погляд. Але псалмист каже, що ми повинні

бути сильні і повинні надіятися на Бога. Ми йдемо правильним шляхом і будемо мати Його благословення. Ми не робимо жодної помилки, коли надіємось на Нього. Інші, може здатися, на початку нас випереджують, але ми повинні «надіятися на Господа».

Не робіть жодних кроків, якщо ви не переконані, що ними керує і їх спрямовує Господь. Дивіться на зміст Господнього провидіння. Вивчайте Його Слово. Нехай ваша віра не полишить Його швартових. «Будьте сильні!» «Велика» відвага – це справжня відвага, а не просто мала відвага. Майте справжню відвагу, і «хай буде міцне ваше серце, і надійтеся на Господа». Слово «серце» можна вважати за значенням відповідником душі, істоти, особливо її інтелегентної частини. Господь підтримає нас, Він зміцнить нас і зробить сильними – сильними виконувати Його волю, коли вона стане нам відомою. Тим, хто надіється на Господа, не забракне жодної доброї речі.

ЩО ПОТРІБНО ДЛЯ УСПІХУ

Відвага, стійкість, наполегливість в службі Господу є вельми необхідні Божій дитині. Такі риси є навіть потрібні в світі. Кому бракує цих прикмет характеру, той, будьмо певні, дуже мало досягне в житті. Нестача відваги, нестача надії є однією з головних причин невдач в цьому світі. Наш вірш, однак, звертається не до світу, а до тих, хто належить Господу. Дорогоцінні обітниця Божого Слова, які є лише для Його народу, для тих, котрі є повністю Його, дають усі підстави для надії; вони дають повне право бути сильними і мати велику відвагу. Божі діти матимуть труднощі та випробування схожі до тих, які має світ, окрім труднощів та випробувань, особливих для них, як для послідовників Христа. Однак вони не приходять до нас випадковим чином, як це є в світі, але є під прямим доглядом Господа.

Початківці в службі Учителю можуть думати собі якийсь час, що справи повинні йти гладко для них, що вони не повинні мати труднощів, звичних для світу; що тепер, коли вони є Божими дітьми, Він захистить їх від клопотів та поганого трактування. Але коли вони вивчають Господнє Слово, то швидко ба-

чать, що це не так; вони бачать, що слід ходити вірою, а не видінням. Вони вчать, що їм не треба сподіватися зовнішніх та матеріальних проявів Його милості, але треба страждати з Христом, і що до цього їх покликано (1 Пет. 2: 20, 21; Дії 14: 22). Вони вчать, що їм треба бути слухняними, і поступово починають розуміти, що ця слухняність означає.

Учитель навчався послуху – навчався того, що означає слухняність, – «навчився послуху з того, що вистраждав був». Вузька дорога не є легкою стежкою. Його послідовники дізнаються, що Господь тепер кличе клас, котрий має віру в Нього, клас, котрий приймає Його Слово цілковито. З часом вони також починають розуміти, що «коли за них Бог, то хто проти них?» Якщо справи йдуть не так, як вони сподівалися, якщо приходять труднощі, вони скажуть: «Тим, хто любить Бога... усе допомагає на добре».

Керовані Словом Господа, вони вчать, що їм слід мати велику відвагу, йти шляхом вперед. Треба подолати багато труднощів, а щоб подолати труднощі потрібна відвага. Але їх зміцнює відвага, викликана вірою в Бога та в Його «великі і дорогоцінні обітниці», бо інакше вони могли б поступитися. Це дає їм силу, з якою інші не обізнані.

ДОВІРЯТИ ТАМ, ДЕ МИ НЕ МОЖЕМО ЗБАГНУТИ

Якщо Божа дитина впадає у відчай і втрачає надію та силу, то це стається тому, що вона перестала триматись Господніх обітниць допомоги. Втратити відвагу означає втратити віру. Втрата віри та відваги робить Божу дитину безпорадною перед ворогами. Ми повинні довіряти нашому Отцю навіть тоді, коли зміст Його провидіння ховається від наших очей і наші зусилля служити Йому, здається, натрапляють на перешкоди. Гляньмо назад на апостолів та на їхні труднощі. Апостол Павло мав велике бажання нести Послання Євангелія іншим. Кілька разів він намагався піти в Азію, але не отримав на це дозволу. Отож він почав дивуватися, чому так є і чому його зусилля постійно закінчуються невдачею. Але Господь виявив йому, що замість цього він мав йти в Грецію. В своєму першому посланні до Церкви в Солуні він пише: «Тим то до вас ми

хотіли прийти, я, Павло, раз і двічі, але сатана перешкодив був нам» (1 Сол. 2: 18). Ми переконані, що Господь углядить інтриги сатани і дозволить їм бути для Його слави, а урок терпеливості та підпорядкування стане благословенням для Його дітей.

Бачимо, що в Гефсиманському Саду наш Господь не втратив віри в Бога, але був затривожений якийсь час. Наближаючись до заключних годин Своїх випробувань на землі, Він хотів знати, чи Він вірно підкорювався всім Отцівським вимогам. Він знав, що найменше відхилення від Божого Закону означатиме для Нього смерть. Чи закінчив Він Свою жертву так як належить? Чи буде Він піднятий зі смерті до Небесної слави через воскресіння? Тоді Він отримав від Отця запевнення, що Він був вірний в усьому. Всі труднощі та випробування, крізь які перейшов Учитель, кладучи Своє життя, мов запашне кадило, мов дорогоцінні пахощі, випереджували Його за завісу, в Свята Святих, як це показано в образі (3 М. 16: 12, 13).

ПРАВИЛЬНІ ПОБОЮВАННЯ

Після того, як юдейський первосвященик кришив запашне кадило над вогнем на золотому жертівнику, після того, як пахощі проникали за другу завісу і вкривали Ковчег Заповіту та Віко Ублагання, він сам увіходив за завісу. Кожного разу, коли первосвященик піднімав завісу, щоб пройти попід нею, він, мабуть, боявся, бо у випадку, коли б він вхивив в якійсь подробиці виконання своєї жертвовної праці, він помер би проходячи під завісою. Так само наш Господь Ісус знав, що Його праця має бути прийнятна в абсолютному значенні, інакше Він навіки втратить Своє існування. Він стане таким, мов би Його не було; Він втратить все.

Не було земної істоти, яка б дала нашому Господу підтримку в цьому. Не було нікого, хто б сказав: «Ти зробив все досконало; Ти не міг зробити краще». Отож Учитель сам звернувся до Отця за запевненням, а також за силою та відвагою. Він молився: «Проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля», – і Отець почув Його молитву і дав Йому потрібне запевнення та силу. Він був вислуханий в стосунку до того, чого побоювався, і протягом усієї ночі та наступного дня, аж до години розп'яття, був

спокійний та відважний.

Також Господній народ повинен мати належні побоювання. Для нього такі побоювання є доброю річчю. Але це не повинно сягати аж так далеко, щоб перешкоджати зусиллям та позбавляти відваги. Він повинен мати побоювання, які радив св. Павло, коли казав: «Отже, біймося, коли застається обітниця входу до Його відпочинку, щоб не виявилось, що хтось із вас опізнився» (Євр. 4: 1). Такі побоювання мав Учитель. Він ніколи не знеохотився, ніколи не відмовився від праці, яку Отець дав Йому виконати. Його побоювання були синівськими і викликали пильність та піклування, обачність кроків та обачність в житті, щоб бути цілком до вподоби Отцю. Все це повинні мати християни. Ми повинні бути обережними, щоб не знехтувати якимось привілеєм або обов'язком.

Це властиве побоювання вестиме нас до дбайливого вивчення себе. Ми повинні себе

запитати: «У що я вірю? Чому я в це вірю?» Ми повинні ще раз упевнитися. Ми повинні ще раз розглянути в нашому розумі докази правильності нашої Віри. Якщо ми це зробимо, Господь зміцнить нас в вірі, зміцнить наше серце. Якщо хтось надіється на себе і покладається, перш за все, на власні сили, йому буде на користь, якщо Господь дозволить потрапити в розчарування, щоб він стався більш поступливим, міг позбутися самовпевненості, міг збагнути власну безпорадність, слабкість та потребу в тому, щоб повністю спиратися на Господа і звертатися до Нього за керівництвом та підтримкою. Коли Господні діти вчаться таким чином надіятися на Нього, для них виконується обітниця: «А ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати і не потомляться, будуть ходити і не помучаться!» (Іс. 40: 31).

R5711 (1915 p.)

«ВИ СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ»

*«Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі»
(Матвія 5: 16).*

Можемо зауважити, що вислів нашого Господа в цьому вірші проводить надзвичайно виразну лінію поділу між Церквою і світом. Він не є їхнім Отцем, а є нашим Отцем; Він не є їхнім світлом, але нашим. Господь звертався передусім до апостолів та усіх «переможців» того часу. Проте в іншому місці Він дає нам зрозуміти, що ми, котрі повірили свідоцтву апостолів, є зараховані до того ж класу, отож ці слова стосуються також і нас сьогодні. Цей вислів дає зрозуміти, що клас, який Господь вважає Своїми учнями, має особливе світло, яке робить його носієм цього світла. Це світло, яке прийшло до нас, є ясністю, згадану апостолом Павлом в інших місцях. Ця ясність, яку ми отримали, є світлом Святого Духа.

Коли хтось каже: «Я більше не брехатиму; я більше не обманюватиму; я більше не зневажатиму Бога», – той ще не отримав цього світла. Коли хтось був у стані відчуження від Бога, для нього було б властивим відвернутися

від цих гріхів. Але навернення від гріха не робить особу Божою дитиною. Ми знаємо, яку велику помилку робить світ, коли так думає. Є лише один шлях прийти до цієї спільності синів, і цей шлях показує Святе Письмо, це – віра в нашого Господа Ісуса Христа; повна довіра до Божественного задуму, якого Він є Осередком; це – енергійна віра; це – віра, яка здатна привести нас до повного посвячення – до хрищення в Його волю. Це – тісні ворота і вузька дорога.

СВІТЛОМ Є СВЯТИХ ДУХ

Жодна особа не є в сім'ї Господа в даний час, якщо вона не ввійшла тісними воротами на вузьку дорогу. Вона отримує знак Святого Духа, який просвітлює її серце та розум, проливаючи яскравіше світло на речі, які є в згоді з праведністю. Господь каже, що ми повинні пильнувати цю ясність, це світло в нас, щоб його не втратити. Якщо б це світло мало нас залишити, то ми опинилися б у ще більшій темряві, ніж були досі.

В іншому місці написано: «Духа не вгашайте!» (1 Сол. 5: 19). Адже його можна зовсім загасити. Тому ми повинні тримати його як до-

каз того, що ми діти Бога. І якщо це світло в нас є, ми не повинні тримати його у схованці, не повинні ставити його під посудину. Ми не повинні казати: «Я не знаю цього Чоловіка», – я не знаю Ісуса. Бо коли хто посоромиться Його, то Він забере світло від такого. Хто посоромиться Його та Його справи, той посоромиться всього, що правильне. Такий не має більше жодного права бути в Церкві, бо Церква має бути Тілом Христа та співпадкоємицею в Царстві слави, в праці суду і підняття людства.

Тож ми не повинні соромитися і ховати наше світло від мас людей. Ми маємо нове сяйво. Ми повинні ставити його на свічник, щоб увесь дім: наша власна сім'я, наші домашні, наші сусіди – могли бачити, як воно світить; щоб усі вони знали, що ми маємо світло, яке освітлює характер та план Бога; що ми бачимо відмінність між гріхом та праведністю, між справедливістю та несправедливістю.

НАШЕ ЖИТТЯ ПОВИННО ПІДТВЕРДЖУВАТИ НАШІ СЛОВА

Хто тримає світло, той хоч-не-хоч повинен визнавати світло, яке він тримає. Про декого наш Господь сказав, що вони устами своїми визнають, але заперечують своїм життям. Ми повинні дозволити нашому світлу світити, щоб це приносило честь імені Отця. Це означає, що все наше життя має відповідати нашому визнанню, щоб всі бачили і казали: «Гм, ця людина вірить в те, що вона проповідує. Добре, що така особа живе з нами у сусідстві». Можливо, що вони не завжди з нами товаришуватимуть, бо куди б не йшли діти світла, це світло скрізь несе докір.

Тому не дивуйтесь, якщо наші сусіди влаштовують гостину або забаву і кажуть: «Не будемо їх запрошувати, бо ми хочемо трохи випити і повеселитися, а вони нам тут не потрібні». Ми не повинні сподіватися, що світ нас любитиме. Ми не повинні дивуватися, якщо трапиться інша крайність. Однак не всі у світі будуть нас ненавидіти. Деякі будуть критикувати та знаходити помилки; ще інші зауважать нашу послідовність і казатимуть: «Мені здається, що це щиро».

Ми є живими листами, які «всі люди знають і читають» (2 Кор. 3: 2). Це світло впадає в вічі, бо довкола є темрява. Ми не повинні вважати, що цей вірш суперечить іншому, який каже, що наша ліва рука не повинна знати, що робить права, або що ми повинні робити добрі вчинки, але не так, щоб їх бачили люди. Є різниця між тим, щоб робити добрі вчинки, щоб їх бачили сусіди, і робити, щоб їх бачив наш Отець. На особу, яка робить добрі вчинки, щоб їх бачили люди, напевно звернуть увагу люди, котрі казатимуть: «Я не вірю й половині того, що вона говорить. Вона – лицемір».

Але особа, яка живе, щоб прославляти Отця, не робитиме добро лише задля того, щоб здобути похвалу. Все, що вона робить, коли дає милостиню, чи відвідує хворих, чи ще щось, вона напевно робитиме без показу, намагаючись виявляти свої добрі вчинки якомога менше. Відповідно наслідки будуть корисними як для неї самої, так і для того, кому вона служить, бо вона робить це для слави Бога.

ЯК СВІТ МОЖЕ ПРОСЛАВЛЯТИ БОГА

Друга частина вірша говорить: «та прославляли Отця вашого, що на небі». Учитель зовсім не сподівався, що маленьке світло, якому учні дозволять світити, матиме переконливий вплив на світ, і що усі впадуть і поклоняться перед Отцем. Навіть якщо б весь світ знав про вузьку дорогу, лише деякі були б охочі наважитися йти нею. Тому Господь ховає ці речі від світу і відкриває таємне про великий «високий поклик» покірним, скромним, тобто тим, для кого це знання принесе найбільшу користь.

В такому випадку, як світ прославляє Отця, Котрий є в небі? Як люди прославлять Отця? Відповідаємо, що є різниця між розпусними світовими людьми і добропорядними світовими людьми. Ми схильні думати, що більшість людства, котра є далеко від Бога і не має вух слухати послання про «вузьку дорогу», все ж таки цінить праведність. І якщо б для них було можливо невеликою ціною бути праведними, справедливими, добрими та у всіх відношеннях шляхетними, як це представлено

в досконалому людстві, то вони хотіли б бути такими. Багато-хто зі світу цінить шляхетність в інших. Вони б самі хотіли її мати. Проблема в тому, що ціна праведності є більша, ніж вони готові заплатити.

Цей клас каже: «Ми схвалюємо праведний шлях, але в теперішньому часі він надто важкий. Йти ним означало б розчарування для всіх наших надій та сподівань. Нам треба подумати, чи зважитись на таку заміну, яка, можливо, принесе нам користь. Ці речі надто важкі сьогодні. Якщо б була така сама нагорода за добро, як за зло, то, можливо, ми віддали б їй перевагу. Ми шануємо Бога. Ми шануємо принципи праведності. Ми навіть бачимо деякі принципи праведності на прикладі цих особливих людей. Вони є від Бога. Ми цінуємо такі речі. Це справді ідеальне життя. Вони прославляють Бога. Очевидно Бог є праведним Богом, і ми надіємось, що Він не зробить нам надто багато кривди. Але ми не можемо залишити речі цього світу. Можливо, нам вдасться стати святими перед тим, як ми помremo. Хто зна?» Отож вони уявляють собі, що не будуть ані надто святими, ані надто поганими!

СВІТЛО СВ. ПАВЛА СВІТИЛО ПЕРЕД ПРАВИТЕЛЯМИ

Вплив світла на вертає до християнства, цивілізує, підносить і створює повагу до того, що правильне, дозволяє оцінити добро і зло, дає пошану до Бога. Але ми не повинні думати, що побудова кафедральних соборів і т.п. просвітила світ, ані що члени цих інституцій мають світло. Вони самі визнають, що не є святими. Лише невеличке число зі світу було святими.

Але ця меншість мала вплив впродовж усіх вісімнадцяти століть – і має вплив сьогодні. Гляньте на Ісуса та апостолів! Гляньте, як світло їхнього життя та поведінки мало на світ вплив, який просвітлює, спонукуючи людей шанувати нашого Отця! Кожен з Тіла Христа впродовж Євангельського віку мав світло, мав до певної міри вплив і мав щось спільне з розпорощенням темряви та прищепленням пошани до Бога.

Прикладом цього є апостол Павло, який страждав ради праведності. Він стояв перед римським правителем, і Фелікс тремтів, бо св. Павло говорив про праведність, про тверезість та про грядущий суд, тобто відплату. Він зрозумів; його переконали. Він казав: «Ось чоловік, котрий живе згідно з цими принципами праведності. Життя цього чоловіка, Павла, показує що є правильним, і що я живу неправильно. І якщо Господь має нагородити правильні вчинки і покарати злі, то цей Павло отримає від Бога добрі речі. Але що отримаю я?» Ось чому він тремтів.

Людство відчуває природний страх, бо знає, що воно заслугоує покарання. Святе Письмо каже нам, що буде праведна відплата. Слова св. Павла стали великим благословенням для Фелікса, бо світло, яке сяяло від життя та слів Павла, дозволило Феліксу побачити свій жалюгідний стан. Мабуть, він подумав собі: «Бог буде цілком правий, якщо якимось відплатить мені за мої гріхи».

Ще, коли апостол говорив перед Агріппою та Фестом, Агріппа сказав: «Ти мало що не намовляєш мене, щоб я став християнином». Св. Павло сказав: «Благав би я Бога, щоб чи мало, чи багато, не тільки-но ти, але й усі, хто чує сьогодні мене, зробились такими, як і я, крім оцих ланцюгів» (Дії 26: 28, 29). Хоча така думка промайнула в його розумі, однак вона не зробила Агріппу святим. Проте він почув про речі, які дозволити йому оцінити свій деградований стан. Він бачив, що св. Павло страждав за добрі вчинки, а він страждав за злі. Він бачив, що Бог є Богом справедливості.

ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ ВІК – ДЕНЬ ВІДВІДИН ЦЕРКВИ, ТИСЯЧОЛІТНІЙ ВІК – ВІДВІДИН СВІТУ

Інший вірш в цьому напрямку каже: «Поводьтєся поміж поганами добре, щоб... вони... славили Бога в день відвідання» (1 Пет. 2: 12). Це показує нам різницю між днем їхнього відвідання і днем нашого відвідання. Євангельський вік, теперішнє життя, став днем нашого відвідання, коли з Божественної милості є час прощення наших гріхів і приведення нас до спільності з Отцем.

Ніхто не може мати ці благословення тепер, якщо він не здатний показати віру; в іншому випадку цей день відвідання не є для нього сьогодні. «Ми, що ввірували» і «до відпочинку входимо», маємо «день відвідання». Бог відвідав нас тепер і прийняв до Своєї сім'ї. Його План полягає в тому, що коли ми є охочі страждати з нашим Господом, ми також будемо царювати з Ним у славі. Це наш день відвідання та відзнаки.

Чи решта світу матиме свій день відвідання та відзнаки? Безперечно, люди матимуть нагоду скористатись з викупної праці нашого Спасителя. Якщо їхні вуха ще не відкриті сьогодні, щоб чути, а очі – щоб бачити, то прийде день, коли так буде. Якщо це не є сьогодні, коли ми маємо блаженну нагоду, то буде незабаром. Але якщо ми маємо наш день відвідання і нехтуємо цими речами; якщо ми поклали

«руки на плуг» і прийняли добре Боже Слово, а тепер оглядаємось; і «як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви, а страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожертви противників» Господа (Євр. 10: 26, 27).

Натомість ті, котрі не мають частки в цьому «дні відвідання», будуть мати нагоду прийти до єдності з Богом згодом. Якщо їх не вдається досягти вже згаданими лагідними методами і відвіданням, яким Бог кличе особливий клас тепер, то вони будуть мати нагоду в наступному Віці, коли право за мірило буде покладене, а справедливість вагою; коли буде дана справедлива винагорода, щоб віддати кожному за те, як він жив.

R4992 (1912 p.)

ЛЬВІВСЬКА КОНВЕНЦІЯ 2010 Р.

3 липня 2010 року в приміщенні одного з львівських училищ розпочалась дводенна, 20-а по рахунку, Львівська конвенція. На це велике свято приїхало досить багато гостей з-за кордону: з Молдови (найчисленніша група), Румунії, Польщі, а також з різних куточків України. Конвенцію розпочав брат Михайло Лендел, який у своєму вступному слові наголосив, що нас усіх тут зібрала любов до Отця, Господа Ісуса, братів і до вибраного нами шляху посвячення, приклад якого показав нам наш Господь. Оскільки заголовним текстом нашої конвенції був вірш із листа ап. Павла до Ефесян 4: 5 «**Один Господь, одна віра, одне хрищення**», то перший виклад, яким послужив брат Андрій Лайбіда, мав таку ж назву. Брат старався пояснити, що означає бути в одному тілі, мати один дух, одну надію (взявши до розгляду і 4-й вірш), а також і те, що написано в 5 вірші: що означає один Господь, одна віра й одне хрищення. Наступним викладом послужив брат із Польщі Ян Кноп. Його тема була взята із слів ап. Павла до Тимофія (1 Тим. 1: 9): «**Покликав святим покликом**». Брат наголосив, чому цей поклик названий святим, чому Отець вважає нас святими, і яку дорогу, які привілеї (теперішні і майбутні) відкриває

цей поклик перед нами.

Після обідньої перерви (обід був тут же в їдальні училища) другу частину зібрання вів брат Василь Курак. До першого викладу він покликав брата з Румунії Гіцу Драгоша. Тема брата називалась «**Здорова наука**». Брат підкреслив, що єдиним джерелом здорової науки є чисте Святе Письмо (2 Тим. 3: 16), а не людські науки, забобони та ін. А наприкінці побажав використовувати при дослідженні теми брата Рассела, оскільки Господь дав їх нам для здорової науки. Після цього викладу й перерви відбулась пісенно-поетична частина нашої конвенції. Тут мали змогу взяти участь всі бажаючі (і дорослі і діти). Зі сцени лунали вірші та пісні на славу нашого небесного Творця та дорогого Відкупителя. Дуже тішить і зворушує, коли слова вдячності линуць з уст молоді та дітей. А потім був останній виклад того дня. Ним послужив брат Владислав Симчук. Він називався «**Очищення тіла і духа**». Брат пояснював, що означає очищати тіло, а що – дух; що з них важче очистити; чи Нові Створіння мають що очищати; як вберегти від плям свою шату і як старатись вигаптувати її плодами духа. Далі була вечеря і закінчення першого дня конвенції.

Наступного дня ведучим зібрання був брат Євген Довгань. До першого викладу він покликав брата Романа Бойчука. Брат підготував тему «**Божий дім**», взявши за основу слова із Пс. 84: 5: «Блаженні, хто мешкає в домі Твоїм». Викладаючи тему, він зупинився на трьох важливих пунктах: а) привілеї в Божому домі, б) любов до Божого дому, в) поведінка в Божому домі. Божий дім – це ми, брати й сестри, велика Божа родина. Прививати любов до Божого дому ми повинні своїм дітям вже змалечку. Наступним викладом послужив брат з Молдови Василь Нягу. Його тема – «**Виконання надії Церкви**». Взавши за приклад подорож Іллі та Єлисея з Гілгалу до Йордану, брат старався пояснити шлях Малого Стада та Великої громади разом ще по той бік завеси. Він вказав на паралелі зупинок Іллі та Єлисея, які мали місце в справах Церкви: Гілгал – 1874 р.; Бет-Ел – 1878 р.; Єрихон – 1881 р.; Йордан –

1914 рік. Останнім викладом послужив брат з Польщі Франек Олеяж. Його тема була взята із слів Івана Христителю: «**Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого?**» (Мт. 11: 3) Подібні сумніви, які мали євреї в першому приході Господа, існують і в час Його другої присутності. Як тоді, так і тепер повірила лише маленька горстка. Всі решта чекають. На закінчення брат побажав, щоб ми частіше дивились на події нашого дня і на План Віків, а тоді сумнівів не буде. В заключному слові брат Євген подякував усім присутнім за прикладені зусилля, але найбільше нашому небесному Отцю за Його опіку й люблячу турботу, додавши до цього слова із 1 Сам. 7 : 12: «**Аж доти допоміг ним Господь**». Адже Він вже 20-й раз допомагає нам без перешкод організувати й проводити наші конвенції. І Його опіка й ласка, надіємось, триватиме над нами й надалі.

ОГОЛОШЕННЯ

ПРОПОНУЄМО ЧИТАЧАМ НАСТУПНІ КНИГИ ТА БРОШУРИ:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр. та рос.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)

Вся література висилається безкоштовно

Просимо завітати в Інтернет на сторінку <<http://www.scripturestudy.net>>, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.

ПЕРЕДПЛАТА НА ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ

Нагадуємо всім, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Ми прагнемо, щоб він і далі був духовним зміцненням для всіх братів та сестер, які мають надію вічного життя та склали обітницю служити Господу до кінця своїх днів. Від багатьох ми вже давно не маємо жодної звістки про те, чи вони хочуть отримувати цей журнал. Ми прагнемо належним чином розпорядитися тими коштами, які Господь нам довірив, тому дуже просимо написати нам кілька слів, щоб ми знали, що вас справді цікавить Правда Божого Слова, яка публікується на сторінках цього журналу.

ЗІБРАННЯ У ЛЬВОВІ

Повідомляємо, що зібрання у Львові відбуваються щонеділі за адресою:

Левандівка, вул. Широка, 83, приміщення Технічного Лицею №20 (навпроти магазину “Барвінок”).

Початок зібрання об 11.00.

Їхати тролейбусом №12, а також маршрутними автобусами №4, 15, 40, 41, 52, 53, 56, 72, 75, 91 до зупинки “Ринок”.